

ГАЛЕРИИ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

БАРБАРА
БРЕНДФОРД
СВОГРУВАНЕ
ВЪВ ВЕНЕЦИЯ

ДРАМАТИЧНА И НЕУСТОИМА КНИГА
ЗА СИЛАТА НА ЛЮБОВТА!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД СБОГУВАНЕ ВЪВ ВЕНЕЦИЯ

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

ВЕНЕЦИЯ — БАРЪТ НА ДВОРЕЦА „ГРИГТИ“

Бил Фицджералд — известен журналист — е поразен от тъмната красота на млада жена, седнала сама на бара. Ванеса е на два̀сет и седем и е дизайнер от Ню Йорк. Дошла е във Венеция, за да посети работилниците за стъкло.

Тази вечер, изпълнена с топлина и приятелство, започва една забранена, но белязана от съдбата любов.

ГЛАВА 1

Сараево, август 1995

Той заключваше малкото катинарче на спортната си чанта, когато се разнесе оглушителна експлозия, и го накара незабавно да вдигне глава. Ослуша се по навик, очаквайки друга бомбена експлозия, но не последва нищо. Настъпи тишина.

Бил Фицджералд — шеф на международните кореспонденти за новата американска кабелна мрежа Си Ен Ес, облече военното си яке и излетя от стаята. Понесе се надолу по стълбите през фойето и излезе от „Холидей Ин“ през задната врата. Главният вход от страната на „Алея на стрелците“ беше затворен — не беше използван от началото на войната. Беше твърде опасен.

Бил погледна нагоре и огледа небето. То беше синьо и изпъстрено с бели облаци, но не забеляза нищо друго. Не забеляза никакви военни самолети.

Брониран „Ланд Роувър“ се зададе по улицата, изскърца и рязко спря пред Бил.

Зад волана седеше британският журналист Джефри Джексън, стар приятел, който работеше за „Дейли Мейл“.

— Експлозията дойде някъде оттам — посочи напред Джефри. — Искаш ли да те закарам?

— Разбира се, благодаря, Джеф — отвърна Бил и скочи в джипа.

Докато караха нататък по улицата, Бил се чудеше какво бе причинило експлозията и запита Джефри на висок глас:

— Най-вероятно е бомбена провокация на сърбите в Сараево, не мислиш ли?

— Безусловно — съгласи се Джефри. — Те добре са се окопали горе и нека си признаем, никога няма да спрат да атакуват града, но това, че стрелят по цивилни, ме притеснява. Не искам да умра от случаен куршум в тази кървава война.

— Нито пък аз.

— Къде е екипът ти? — попита Джефри, докато шофираше и напрегнато се взираше в пътя пред себе си, молейки се да не се натъкне на нещо неприятно.

— Излязоха да огледат наоколо, докато си приготвих чантата. Трябваше да напуснем Сараево днес за едноседмична почивка в Италия.

— Късметлия — усмихна се Джефри. — Защо не ме вземеш със себе си?

Бил също се усмихна.

— Разбира се, ела с нас.

— Само ако можеш.

Няколко минути по-късно Джефри спря колата близо до открит пазар.

— Това е мястото, където падна проклетата бомба — каза Джефри и лицето му изведнъж помръкна. — Ще спрат ли кръвожадните сърби да убиват цивилни жители? Проклета шайка гангстери, това са те!

— Това го знаем и ти, и аз, и всички журналисти на Балканите, но не знам дали от Западния Алианс имат представа какво става тук?

— Банда идиоти, ако ме питаш — отвърна Джефри и паркира джипа. Двата бързо изскочиха от него.

— Благодаря, че ме докара — изрече Бил.

— Ще се видим по-късно. Трябва да открива екипа си.

— Добре, ще се видим по-късно, Бил — Джефри изчезна в тълпата. Бил го последва.

Цареше пълен хаос.

Жени и деца бягаха ужасени; всичко наоколо беше в пламъци. Врълхлетя го какофония от звуци — силни гърмежи от срутващи се сгради, писъци на деца и жени, стонове от гърчещи се окървавени тела, майки ридаеха над телата на мъртвите си деца.

Бил се покатери на полуразрушена стена на къща и скочи от другата страна на пазара. Огледа се наоколо и сърцето му се сви. Гледката беше ужасяваща.

Следеше войната на Балканите от дълго време, почти от три години. Беше брутална, свирепа война и не проумяваше защо Америка се държи така, сякаш нищо не се е случило. Това за него беше доста неразбираемо.

Побиха го студени тръпки и той забави крачка за миг, докато минаваше покрай млада жена, която ридаше над безжизненото тяло на детето си в ръцете ѝ, а кръвта му се стичаше по тъмната земя.

Затвори очи за част от секундата, за да се успокои, преди да продължи. Беше чуждестранен военен кореспондент и работата му бе да отразява хода на събитията. Не можеше да си позволява емоциите да вземат връх над него и да присъстват в репортажите му; трябваше да отразява събитията и фактите напълно безпристрастно. Трябваше да бъде безпристрастен. Но понякога проклинаше невъзможността да се намесва и да помага. Измъчваха го болката, човешкото страдание, съдбата на невинните жертви.

Докато обикаляше из пазара, очите му поглъщаха всичко наоколо — горящите сгради, разрушенията, потиснатите суетящи се хора, ранените. Потрепери, след това се закашля. Въздухът миришеше на изгоряла гума, вонеше на смърт. Спря и още веднъж се огледа за хората от екипа си. Беше сигурен, че са чули експлозията и сега са някъде там в тълпата.

Накрая ги откри.

Операторът Майк Уилямс и Джо Алонсо — неговият звукооператор, трескаво снимаха сред гъстия дим заедно с други телевизионни екипи и фотографи, които трябва да са пристигнали веднага на пазара.

Бил се затича към екипа и извика, като се опитваше да надвие врявата наоколо:

— Какво, по дяволите, се случи? Да не е експлодирала още една бомба?

— Боен снаряд — отвърна му Джо и погледите им се срещнаха. — Жертвите трябва да са двадесет или тридесет.

— Вероятно са повече — добави Майк, без да се обръща, насочил камерата към две ужасени, облени в кръв, деца, прилепили се едно към друго. — Пазарът наистина е много оживен — Майк спря да снима, направи гримаса и погледна Бил. — Много жени и деца бяха тук. Попаднаха в капан, наистина беше ужасно.

— О, Боже! — възкликна Бил.

— Смъртоносният снаряд направи огромен кратер — посочи Джо.

Бил извърна глава нататък и тихо изрече:

— Сърбите много добре са знаели, че пазарът ще бъде оживен. Това е истинско зверство.

— Да, поредното клане — сухо отбеляза Майк. — Но ние го очаквахме, нали?

Бил кимна и те си размениха многозначителни погледи.

— Поголовно избиване на цивилни... — започна Бил, но рязко спря и прехапа устни. Майк и Джо бяха чували това и преди, така че не беше необходимо да се повтаря. Въпреки това знаеше, че ще го направи по-късно, когато започнат излъчването за Щатите. Нямахте да може да се въздържа.

Неочаквано в другия край на площада настъпи суматоха. Пристигаха линейките, следвани от въоръжени части на ООН и няколко коли, пълни с официални представители на ООН, които се опитваха да намерят място за паркиране.

— Ето ги, пристигат. По-добре късно, отколкото никога — изсъска Джо с язвителен тон. — Не могат да направят кой знае какво. Освен да откарат ранените и да погребат мъртвите.

Бил не отвърна. Мислите му бяха объркани, опитваше се да се съсредоточи върху репортажа си — искаше му се да бъде раздвижен и жив, трябваше да бъде точно попадение.

— Предполагам, че няма да заминем днес, нали Бил? — въпросително вдигна вежди Майк.

Бил се върна към действителността.

— Не, не можем да заминем, Майк. Трябва да отразим последствията, задължени сме... по някакъв начин. Ако Клинтън и другите западни лидери не предприемат драстични мерки, обстановката ще се изостри и обществото ще бъде възмутено.

— Обзалагам се — съгласи се Майк. — Значи оставаме.

— Няма да направят нищо — намръщи се Джо. — Всички са изоставили дълга си. Оставиха сърбите да се измъкнат безнаказано още от самото начало.

Бил кимна. Джо изрече на глас онова, с което всеки журналист и телевизионен новинар в Босна е наясно. Като се обърна към Майк, той попита:

— Колко материал сме заснели досега?

— Много, двамата с Джо на практика бяхме първи на пазара, секунди след като снарядът избухна. Бяхме в джипа, зад ъгъла, когато

това се случи. Веднага започнахме да снимаме. Гледката беше доста кървава, Бил.

— Ужасна — добави натъртено Джо.

— Това трябва да бъде излъчено — каза Бил, след което погледна към Майк и бързо продължи: — Бих искал да откриеш място, откъдето да ме заснемеш. Ако е възможно, да бъде драматично.

— Разбира се, Бил. Кога искаш да започнем?

— След около десет минути. Възнамерявам да поговоря с някой от онези хора от ООН, които са се струпали около линейките. Ще видя какво още мога да открия.

— Добре, ще пообиколя наоколо да потърся подходящо място за репортажа — увери го Майк.

Уилям Патрик Фицджералд беше прочут новинар, безспорната звезда в новата кабелна мрежа Си Ен Ес, със собствен подход и точни попадения в репортажите от световните бойни полета.

Неговият облик се определяше и от младежкия му вид, който не отговаряше на действителната му възраст. За своите тридесет и три години той се поддържаше в чудесна форма, което го правеше незаменим пред телевизионната камера.

Имаше сериозни сини очи и сърдечна усмивка, които излъчваха честност и искреност. Тези качества подчертаваха достоверността на репортажите му и това бе част от огромния му успех в телевизията. В този смисъл хората му се доверяваха. Вслушваха се в думите му и приемаха сериозно всичко, което казваше.

В Си Ен Ес го ценяха много и други телевизионни мрежи се опитваха да го привлекат да работи за тях. Но това не означаваше нищо за него. Подобни предложения често бяха отправяни към неговия агент, но Бил ги отхвърляше. Не проявяваше интерес към другите мрежи. Присъщата му лоялност не му позволяваше да напусне Си Ен Ес, където работеше от единадесет години.

Малко по-късно той стоеше пред зловещите останки на изгорелите къщи покрай пазара. Загрижеността му личеше ясно. Изричаше мрачни думи с добре модулирания си глас, като винаги следваше старите журналистически трикове — кой, кога, къде, какво и как, на които го беше научил баща му, уважаван новинар, починал преди пет години.

— Тридесет и седем цивилни бяха убити и много други бяха ранени днес, когато смъртоносен снаряд експлодира на оживения пазар в Сараево — започна Бил. — Снарядът е бил изстрелян от сръбската армия, която се е окопала по хълмовете, заобикалящи този опустошен от битките град. Това беше акт на агресия срещу невинните невъоръжени хора, много от тях — жени и деца. Силите на ООН, които пристигнаха незабавно на мястото на събитието, нарекоха това зверство, което не може да бъде пренебрегнато от президента Клинтън и лидерите от Западния Алианс. Официалните лица от ООН вече говорят, че сърбите трябва да бъдат принудени да разберат, че подобни екстремистки действия са недопустими. Един от официалните представители на ООН изтъкна, че сърбите застрашават мирните преговори.

След като предаде изчерпателно всичко, свързано с бомбардировката, и след кратък коментар от негова страна, Бил завърши репортажа си за деня.

След изтичането на десетте му минути той се отдръпна от обсега на камерата и изчака да я изключат. Погледът му се измести от Джо към Майк и тихо изрече:

— Това, което не можех да кажа, е, че майорът от ООН, с когото разговарях по-рано, сподели, че трябва да има някакво възмездие, някаква намеса от страна на Запада. Той твърди, че сега това е неизбежно. Общественото недоволство нараства.

В погледите на Джо и Майк се четеше съмнение.

Джо заговори неубедително:

— Чувал съм това и преди — и тъжно поклати глава. — Предполагам, че тази отвратителна война ме превърна в циник, Били. Нищо няма да се случи, ще видиш...

Но се оказа, че Джо Алонсо греши. Лидерите от Западния Алианс във Вашингтон, Лондон и Париж нямаха друг избор, освен да предприемат сериозни мерки за предотвратяването на систематичното избиване на цивилни босненци от сърбите, иначе рискуваха общественият гняв в техните страни да избухне.

Само два дни след експлозията на пазара, Алиансът изпрати военни самолети на НАТО да атакуват сръбската армия по хълмовете около Сараево.

Беше 30 август 1995 година. Бомбардировката започна рано същия ден и беше може би най-голямата през тази война.

За две седмици полетите бяха над три хиляди и петстотин, дори бяха използвани ракети „Томахоук“ при нападенията.

В края на третата седмица сърбите започнаха да оттеглят тежките оръдия от хълмовете край Сараево и правеха опити за мирни преговори.

Заради атаките на НАТО и развитието на събитията Бил Фицджералд и екипът на Си Ен Ес останаха в Босна. Те отложиха едноседмичната си почивка в Италия за неопределено време.

— Но всъщност нас не ни е грижа, нали? — запита Бил една вечер, докато трима от тях бяха насядали около голяма маса в ресторанта на „Холидей Ин“.

— Разбира се, че не — отвърна Майк. — Искам да кажа, кой го е грижа за пропуснатата седмица в Амалфи и за красивите момичета. Никой не би съжалявал за това, особено аз или Джо — той сви рамене. — Все пак на кой му пука за слънцето, морето, секса и чудесните италиански макарони.

Бил се изсмя тихичко.

Джо беше този, който възрази:

— На мен, например, на мен ми пука — той се усмихна на оператора, който беше и най-добрият му приятел, и се обърна към Бил: — Наистина с нетърпение очаквах почивката. И ти се бе настроил да отидеш във Венеция, признай си.

— Да, истина е. И се надявах да стане скоро, може би след месец или два.

Към края на септември улиците на Сараево бяха сравнително спокойни; сраженията не бяха толкова интензивни — само единични случаи и по-малко атаки към града от страна на кръвожадните сърби. Чуждестранният журналистически корпус много добре осъзнаваше, че действията на НАТО дават далеч по-добри резултати от думите за помирение, които Западът бе отправил към сърбите.

Бил каза:

— Смятам, че нещата скоро ще се успокоят.

Съдейки по израженията на Майк и Джо, те очевидно не повярваха на думите му и не отвърнаха нищо.

Взирайки се настойчиво в колегите си, Бил добави:

— С малко късмет тази война може да свърши скоро.

Джо, песимистът в екипа, веднага отвърна:

— Искаш ли да се обзаложим?

— Не, не искам — възрази Бил. — Никога не можеш да си сигурен какво ще се случи, щом са замесени сърбите. Те говорят каквото им изнася.

— И стрелят. Винаги са готови да започнат стрелба. Проклети манияци — възкликна Джо. — Те започнаха тази война и ще я спрат, когато им изнася, когато получат каквото искат.

— Което е по-голямата част от Босна или всъщност цялата — отвърна Бил. — Тази война се води от национален фанатизъм за териториално превъзходство, както и за власт, и етническо прочистване.

— Алчност, власт и омраза, доста силна комбинация — измърмори Майк.

Операторът се втрени в чинията си намръщено. Остави вилицата си със сбръчкан от отвращение нос.

— Супата беше водниста и безвкусна, а сега и това месо е безвкусно. Господи, проклетият полицейски час ми лази по нервите. Мисълта, че трябва да се храня тук всяка вечер, ме вбесява. Ще ми се да отидем на друго място.

— Няма къде другаде да се нахраним в Сараево, никъде няма да намерим нещо по-добро. Знаеш, че не можем да излизаме през нощта, където и да е — напомни му Бил. — Освен това е трудно да се шофира без никакви улични светлини — Бил се спря, отпусна се на стола си и неочаквано се разтревожи за Майк и Джо. Те рядко се оплакваха от нещо, но напоследък не правеха нищо друго, освен да му се оплакват. Не можеше да ги вини. Условията за живот в Босна не се подобряваха, само се влошаваха.

Спомни си нещо, което бе чул, когато за пръв път дойде на Балканите, за да отразява конфликта. Бе разговарял с журналист от френско списание, който му каза: „Един ден в Босна е като седмица някъде другаде; седмицата е като месец, а месецът е като година.“ И това беше истина. Страната беше изтощена и изтощаваща. Убиваше душата, пресушаваше духа, повреждаше психиката. Нямахте търпение да се махне оттук, също като Майк и Джо.

— В менюто няма кой знае какво, уверявам те — неочаквано каза Джо и се засмя иронично. — Всяка вечер сервираат една и съща пълноценна храна, това е проблемът.

— Повечето хора умират от глад в Босна — започна Бил, но реши да не продължава.

Внезапно Майк се изправи на стола си и заяви:

— Лично аз възнамерявам да бъда в добрите стари Съединени щати на Америка през ноември. Планирам да бъда в Лонг Айланд за Деня на благодарността, дори ако това е последното нещо, което ще направя. Искам да бъда с мама и татко, с моите по-малки брат и сестра. Отдавна не съм ги виждал. Определено няма да остана в това забравено от Бога място.

— Много добре те разбирам, стари приятелю — каза Джо. — Аз бих желал да съм в Ню Джърси за вечерята с пуйка. С моите близки. Не искам да прекарам Деня на благодарността в Босна — Джо остро изгледа Бил и продължи: — Хайде да кажем на Джак Клейтън, че искаме да се махнем оттук, Били.

— Разбира се, ще го направя утре. Няма проблем. Сигурен съм, че нашият обожаван редактор ще разбере чувствата ти, както и моите, и тези на Майк. Ще ни каже да отлетим до Париж или да хванем, който и да е друг самолет, а след това да се качим на борда на първия „Конкорд“ за Ню Йорк. Сигурно ще ни каже да направим така.

— Сарказмът никога не е бил една от силните ти страни, Бил — отбеляза Майк, като се смееше и продължи: — Но наистина, поговори утре с Джак. Почивката ни много се отложи. Първоначално трябваше да е през юли, после се отложи за август, а накрая се отмени напълно. Не сме излизали от Босна от три месеца, освен за няколко дълги уикенда в Унгария. Вече започвам да си мисля, че сме стигнали до края на силите си.

— Може би и ти си прав, както и Джо. Почивката ни се отлага от доста време. Изнервени сме. Виж, мирните преговори ще стартират в Дейтън през октомври. Това е само след няколко дни. Нещата се поуспокоиха, така че не мисля, че ще има някакви проблеми. Джак просто трябва да изпрати друг новинарски екип в случай, че възникне нещо, докато ни няма.

— Вероятността да възникнат неприятности, не е за пренебрегване — отбеляза Майк замислено. — Само защото на ход са

мирните преговори, не означава, че няма да има престрелки. Не и тук. В Босна всичко е възможно.

— Прав си, така че да не си хабим думите по този въпрос.

— Знам, че Джак е твърд, но е честен редактор. Ще се съгласи с нашето предложение. Не забравяй, че ние решихме да останем, когато НАТО започна бомбардировките в края на август. Джак беше много признателен, че го направихме — Бил направи кратка пауза, но бързо взе неочаквано решение: — Хайде да планираме как да се махнем оттук до седмица. Как ви звучи това, момчета? Съгласни ли сте?

Майк и Джо го гледаха слисани, но след малко се ухилиха и възкликнаха едновременно.

— Дадено!

ГЛАВА 2

Венеция, ноември 1995

Площадът беше потънал в сребриста светлина, а небето беше оловно и студено. Лека мъгла се издигаше над лагуната, а многобройните канали бяха като обвити от сив воал през този студен зимен следобед.

Бил Фицджералд прекоси бавно площад „Сан Марко“, без ни най-малко да се притеснява от времето. Толкова пъти неуспешно се бе опитвал да стигне до Венеция и сега беше доволен, че най-последеланието му се бе осъществило.

Беше облекчение да си тук след времето, прекарано на бойното поле в Босна; беше облекчение и това, че Венеция не бе наводнена, както често се случваше по това време на годината. Но дори и да се бе случило, той не би се разтревожил. Венецианците винаги са се справяли много добре, когато градът им се наводнеше, така че защо да се притеснява?

През последните няколко години Бил идваше тук, когато му беше възможно. Беше относително лесно да се стигне до Венеция от повечето градове в Европа, в които имаше работа като чуждестранен кореспондент. И само след няколко дни тук, той винаги се чувстваше освежен и с приповдигнат дух.

„Ла Серенисима“, както го наричаха венецианците, беше градът на църквите и дворците, плувачи във вода, на блестящите цветове и неизчерпаемото изобилие от изкуство и архитектура. Бил мислеше, че градът е едно от най-интересните и предизвикателни места в света, доставящо удоволствие дори за най-критичния наблюдател.

По време на първата му визита преди дванадесет години беше прекарал времето си чудесно, обикаляйки църквите и дворците, разглеждайки прекрасните картини на Тициан, Тинторето, Веронезе и Каналето. Тези шедьоври докосваха душата му с несравнимата си красота, тъй като венецианската школа беше една от любимите му.

Винаги бе искал да може да рисува, но не притежаваше такава дарба. Единственият му талант беше словото.

— Той е целуван от Бларни Стоун — обичаше да повтаря Брона Кели, баба му по майчина линия, когато беше малък.

— Наистина — съгласяваше се майка му. Това е неговата дарба, да борави с думите. Пише като ангел. Не бива да забравяме, че моливът е по-могъщ от меча.

Бил беше единствено дете. Като малък прекарваше много време с възрастните, а неговата прекрасна ирландска баба му беше особено близка. Беше много привързан към нея.

Когато беше малък, тя го омагьосваше с нейните истории за елфчета, цветя и гърнета с жълтици накрая на дъгата. Брона беше напуснала Ирландия с родителите си и с по-малкия си брат, когато била на осем години. Беше израснала в Бостън. Там се бе омъжила за дядо му, адвокатът Кевин Кели.

— Родена съм през 1905 година и то по доста драматичен начин, Били! — възкликваше тя. — Дошла съм на този свят точно в полунощ на дванадесети юни по време на силна гръмотевична буря. А скъпата ми майка казваше, че бурята била лоша поличба — тя винаги украсяваше детайлите около нейното раждане с всякакви преразкази, като очевидно се наслаждаваше на неговото възхищение и широко отворените му очи. — В действителност животът ми наистина беше бурен, Били — добавяше тя и силно се смееше, което го караше да вярва, че тя харесва бурния си живот.

Съпругата му, Силви, също обичаше баба Брона и двете се бяха сблизили. Баба му беше истинска наследничка на келтите — духовна, мистериозна и малко фаталистка. Силви споделяше тези нейни качества и много приличаше на нея.

Единственото, за което съжеляваше всеки път, когато се връщаше във Венеция, беше, че не бяха идвали тук със Силви, преди тя да почине. Постоянно бяха отлагали и отлагали пътуването, докато неочаквано не бе станало късно. Силвия почина. Кой би могъл да знае, че ще почине по такъв начин? Точно при раждането, на тази възраст и при толкова напреднала медицина. Бяха му казали диагнозата — еклампсия; започваше с удари и завършваше с кома и смърт.

Загубата на Силвия беше най-лошото нещо, което някога му се бе случвало. Беше починала толкова млада, само на двадесет и шест

години. Скръбта му го бе смазала, беше неутешим дълго време. Накрая се примири, като се отдаде на работата, опитвайки се да отблъсне скръбта.

Докато вървеше към базиликата, мислите му все още бяха около Силви. Беше починала през 1989 година, но бебето — момиченце, бе останало живо. Кръстиха я Хелена. Двамата със Силвия бяха избрали името. Сега детето беше на шест години и беше живо копие на майка си — възхитително създание, което заплеляваше всеки, който се запознаеше с нея.

Несъмнено тя беше голямата му радост. Когато беше разтревожен или депресиран от несправедливостите по света, трябваше само да си представи лицето ѝ и моментално се почувстваше по-добре. Струваше си да живее заради красивото си дете.

На лицето му просветна усмивка, когато си помисли за нея. Работата му като чуждестранен кореспондент го задължаваше да пътува из целия свят, така че тя живееше с майка му в Ню Йорк. За щастие я виждаше често и времето, прекарано с нея, означаваше много за него. Тя беше добро момиченце, духовито, интелигентно и въпреки че майката на Бил беше луда по единствената си внучка, Хелена не беше разглежена.

Бе прекарал две седмици с тях в Манхатън, след като стартираха Босненските мирни преводи в Охайо. Щеше да се върне през декември и да празнува Коледа с тях в апартамента на майка му на „Източна 60-та“. Когато не беше в центъра на бойното поле или не отразяваше важно събитие в някой далечен край на земното кълбо, Бил се стараеше да е с „моите най-добри момичета“, както ги наричаше. Не искаше да е никъде другаде, особено по празниците и други специални поводи.

Но тази седмица във Венеция бе посветил на себе си. Нуждаеше се от почивка след тримесечното си заточение в Босна и Херцеговина. Беше потресен от конфликта на Балканите, беше изчерпан и уморен от войната, от разрушенията и убийствата.

Искаше да забрави. Не че това беше възможно. Кой би могъл? Но поне щеше да се отърси от ужасяващите образи, които бяха оставили трайни следи в съзнанието му.

Най-добрият му приятел, Франсис Питърсън, кореспондент за списание „Таим“, вярваше, че никой от новинарите не би могъл да

заличи ярките образи от Босна.

— Те са хванати като в капан в умовете ни, като мухи в кехлибар — повтаряше Франки и Бил беше съгласен с него. Всички те бяха видели твърде много варварство — запечатаното беше неизлично.

Франсис и Бил се бяха запознали в Колумбийския университет, когато следваха журналистика през 1980 година, и от тогава бяха неразделни приятели. Често отразяваха едни и същи военни събития, но дори и когато бяха в различни части на света, поддържаха постоянна връзка.

Сега Франсис беше в Бейрут, но щеше да пристигне във Венеция след един-два часа и щяха да прекарат няколко дни заедно. По някое време през следващата седмица Франки трябваше да отлети за Ню Йорк, за да присъства на седемдесетия рожден ден на баща си.

Бил беше доволен, че старият му приятел ще се присъедини към него. Те бяха изключително близки, имаха едни и същи интереси и разбирания и обикновено бяха на една вълна.

Изведнъж Бил осъзна, че е сам на площад „Сан Марко“ с изключение на ятата гълъби. Птиците кръжаха около него и се извисяваха над базиликата. Обикновено площадът беше център на оживление във Венеция, гъмжащ от хора — предимно туристи от всички краища на света. Сега той беше сам и докато се оглеждаше наоколо, това му се стори странно, почти нереалистично.

За пръв път се загледа в уникалния паваж на площада. Преди, когато се разхождаше тук, той бе покрит от хиляди крака, и очевидно това беше причината, поради която никога не го бе забелязвал досега.

Проследи с поглед шарката — плоски сиви камъни, покриващи по-голямата част от площада, изравнени един с друг от страни с мраморни ленти в класически мотиви. Неочаквано осъзна, че шарката на паважа водеше погледа и краката към базиликата. Това не е случайно, помисли си той, докато вървеше. Когато стигна до църквата, той не влезе вътре. Вместо това зави надясно и се отправи към малкия площад „Сан Марко“, който водеше до водата.

Бил дълго остана загледан над лагуната. Небето и морето се бяха слели в обширен простор от матовосиво на ниското следобедно слънце.

Тук беше толкова спокойно, че му бе трудно да повярва, че от другата страна на Адриатическо море все още бушуваше кървава

война. Нищо не се променя, помисли си Бил, когато накрая вдигна поглед от водата. Светът е такъв, какъвто винаги е бил — пълен с чудовища, пълен със зло. Не сме се научили на нищо през вековете. Не сме станали по-цивилизовани сега, отколкото през мрачното Средновековие.

Бил се сгуши в палтото си и тръгна обратно през пустия площад. Забърза се, тъй като бе започнало да се здрачава и се отправи към двореца „Гритти“, където отсядаше винаги. Обичаше старомодния му чар, комфорт и елегантност.

Започна да ръми, но скоро дъждът се превърна в порой. Бил се забърза, почти се затича и се доближи до страничната улица, на която се намираше централният вход на хотела.

Бързо зави по улицата и се сблъска с друг човек, който също се движеше бързо. Беше жена. С широкопола кремава шапка и с чадър, които излетяха във въздуха. Той се пресегна и я хвана за раменете, за да не падне.

— Извинете! Много съжалявам! — възкликна Бил и откри, че се взира в уплашените ѝ сребристосиви очи. Добави на италиански: — Scusa! Scusa!

Тя отвърна на английски:

— Всичко е наред, наистина — отскубна се от ръцете му и се втурна след шапката си, която се носеше надолу по улицата.

Той я последва, задмина я, хвана шапката, вдигна чадъра, който се бе закрепил до канавката, и ѝ ги върна.

— Искам да ви се извиня отново — изрече Бил.

Кимвайки, тя пое шапката и чадъра си.

— Добре съм, наистина — тя се загледа в шапката. — И това може би става за носене — тръсна я и направи гримаса. — Просто малко е опръскана с кал. Няма значение, кой го е грижа? Това никога не е била любимата ми шапка.

— Какъв несръчен глупак съм, не трябваше да завивам така бързо. Не беше много умно от моя страна. Сигурна ли сте, че всичко е наред? — попита той загрижено. Не искаше тя да си тръгне.

Тя плахо му се усмихна, сложи шапката върху тъмните си къдрици и се отдръпна.

— Благодаря отново — промълви тя.

Той стоеше като закован на мястото си, като парализиран и я гледаше, докато тя се отдалечаваше. Отчаяно му се искаше да я задържи, да си поговорят, дори да я покани да изпият по едно питие. Отвори уста, но не изрече нищо. Изглежда, си бе загубил гласа.

Неочаквано силите му се възвърнаха. Затича се по улицата след нея и се провикна:

— Мога ли да ви купя нова шапка?

Без да спира, тя го погледна през рамо:

— Не е необходимо, но все пак благодаря за предложението.

— Това е най-малкото, което бих могъл да направя — извика Бил. — Аз съсипах тази.

Тя спря за момент и поклати глава:

— Не, наистина, шапката не е от голямо значение за мен.

Довиждане.

— Моля, не бързайте толкова. Бих искал да си поговорим.

— Съжалявам, не мога, закъснявам — и тя бързо зави зад ъгъла.

Бил бързо я последва.

Тогава видя мъжа, който отиваше към нея и ѝ махаше с ръка, като се усмихваше широко.

Жената забърза още повече и възкликна:

— Джовани, come sta?

Миг след това тя вдигна високо чадъра, така че мъжът, който тя наричаше Джовани, да я прегърне.

Бил изпита голямо разочарование. Незабавно се обърна, сви зад ъгъла и тръгна надолу по улицата към двореца „Гритти“. Чудеше се коя е тя. Беше най-изумителната жена, която бе срещал от дълго време насам. Тези блестящи, сребристи очи, бледото ѝ лице, разбърканите тъмни къдрици и елегантния начин, по който се носеше. Наистина беше красива по някакъв странен хлапашки начин. Очевидно бе готова да говори с него и това беше късмет, но би желал да я опознае по-добре.

ГЛАВА 3

Срещнаха се в бара на великолепия дворец „Гритти“.

— Чудесно е, че те виждам, Франсис Ксавие! — зарадва се Бил.
— Просто е чудесно, че успя да дойдеш — и силно прегърна стария си приятел.

След грубоватата прегръдка, Франк каза:

— Аз също се радвам, Уилям Патрик. Отдавна не сме се виждали. Липсваше ми.

— И ти на мен.

Все така усмихнати, двамата си поръчаха малцово уиски и седнаха на малка маса до прозореца.

— Много войни има напоследък — продължи Франк, — а ние, както изглежда, трябва да ги отразяваме.

— Жалко, че не се случихме на едно и също място.

Приятелите продължително се изгледаха, припомняйки си трудните ситуации, в които бяха изпадали заедно. Свързваше ги искрено приятелство още от факултета по журналистика, но те бяха и колеги. Тревожеха се един за друг. Двамата мъже притежаваха много общи черти — любов към истината и необходимостта да я открият. Това ги правеше добри новинари — прилежни, честни и увлечени по приключенията. Въпреки това бяха предпазливи, усещаха опасностите в своята работа. Докато изпълняваха задачите си, заедно или поотделно, винаги се стараеха да сведат риска до минимум при отразяване на събитията.

Питиетата им пристигнаха и след като чукнаха чашите си, Франк каза:

— По никакъв начин няма да се върна в Босна, Бил.

— Разбирам. Не те обвинявам. Изпитвам същите чувства. Как е в Бейрут?

— Почти спокойно. Поне засега. Нещата са по-добре, нормализират се. Разбира се, говоря относително. Не мисля, че някога ще се превърне в Париж на Средния Изток отново, но градът се

съживява. Отварят се нови магазини, големите хотели вече са с добро обслужване.

— Но „Хизбула“ все още имат скривалища там.

— Можеш да си сигурен, че през цялото време сме заплашени от тероризъм. Но ти знаеш това — Франк повдигна и сви леко широките си рамене и присви тъмните си очи. — Тероризмът се шири повече отвсякога по света. Копелетата са навсякъде.

Бил поклати глава, отпи глътка от питието и се отпусна на стола си, като се наслаждаваше на присъствието на Франсис Питърсън.

— Нека да сменим темата, да поговорим за нещо, което си заслужава. Как е моята малка Хелена? — широко се усмихна Франк.

— Не е толкова малка, расте много бързо. Кое то ми напомня... — докато говореше, Бил извади портфейла си, измъкна една снимка и я подаде на Франк. — Твоята кръщелница искаше да ти изпратя много прегръдки и целувки.

Франк се загледа в снимката.

— Тя е възхитителна. Били, ти си късметлия. Виждам, че още не е загубила ангелските си черти.

— Да, видът ѝ е ангелски, но иначе е голяма пакостница, малка разбойничка, както казва майка ми — Бил се усмихна. — Но кой иска перфектно дете?

— Перфектното дете, ако съществува подобно нещо, би било непоносимо. Как е Дру? — попита Франк, прибирайки снимката в портмонето си.

— Много добре, благодаря. Познаваш майка ми, изпълнена е с енергия и с любов както винаги. Между другото тя ти изпраща много поздравя.

— Когато говориш с нея, поздравя я от мен. Мога да ѝ се обадя лично, когато отида в Манхатън. Съжалявам, че не успях да се прибера, когато ти беше там. Трябваше да направя репортаж за Ливан. Нямах начин да замина по онова време.

— Разбирам.

Франк продължи:

— Предполагам, че си впечатлен от мирните преговори в Дейтън.

— Не съм. Сърбите са банда разбойници. Гангстери. Те не възнамеряват да се съгласят на честни и мирни отношения с босненци,

ще видиш. Всички от ООН говорят за преследване на криминално проявени сърби, но това е нереалистично. Уверявам те, че това никога няма да се случи. Никога няма да хванат тези копелета и да ги изправят пред Хага. Помни ми думата. Сърбите ще се измъкнат заедно с престъпниците си — Бил поклати глава.

— Трагичното е, че вероятно си прав, Бил.

— Просто на представителите на ООН им се — иска всичко да върви гладко.

— Така е.

Настъпи мълчание.

Двамата мъже отпиха от чашите си мълчаливи, потопили се за момент в мислите си.

И двамата изглеждаха много добре. Всеки случаен наблюдател веднага би отгатнал, че са американци.

Франк беше тъмен, а Бил — светъл. Франк се гордееше, че е трето поколение ирландски американец, при това — тъмен. Имаше тъмна коса, черни очи и свеж тен. И той като Бил беше на тридесет и три години, в момента неженен. Бракът му с телевизионната журналистка Пат Ракуел, една от изгряващите звезди в нейната мрежа, се разпадна, когато тя достигна до върха на кариерата си преди четири години.

За щастие нямаха деца и се разделиха приятелски. Когато се случеше да отразяват една и съща история, си обменяха информация и се опитваха да си помагат винаги, когато можеха. Много често вечеряха заедно, когато бяха в един и същи град.

Бил наруши мълчанието.

— Чух гаден коментар за нас онзи ден.

— В Ню Йорк ли?

— Да.

— Какво?

— Че сме били военни ветерани. Че обичаме опасностите и че това ни доставя удоволствие. Охарактеризираха ни като крайно неспокойни. Лош пример.

Франк извърна главата си и изръмжа:

— Кой го е грижа какво мислят хората? Обзалагам се, че го е казал някой от твоите конкуренти от другите мрежи.

— Всъщност не е така. Казал го е един от Си Ен Ес.

— Аха! Значи иска мястото ти, Уилям!

— Вероятно — Бил се поколеба за секунда и му хвърли пронизителен поглед. — Смяташ ли, че обстоятелствата са срещу нас? Че ще ни убият някой ден, докато отразяваме войната в някое забравено от Бога място?

Франк се замисли. След секунда промърмори:

— Толкова много журналисти загубиха живота си... — изражението му остана сериозно.

— Но ние няма да загубим нашия. Усещам го! — увери го Бил.

— Ти си абсолютно прав. Просто съдбата бди над нас. Още повече ти си брониран.

Бил се засмя тихичко.

— Освен това ти си моя амулет.

Бил го прекъсна:

— Но невинаги съм с теб, Франк.

— Наистина е достатъчно, просто ми се иска да бъде така. В миналото сме имали добри и лоши преживявания, нали? Помниш ли нашествието в Панама.

— Как бих могъл да забравя? Декември 1989-а. От смъртта на Силвия бях изминали няколко месеца, аз бях опечален и не ме беше грижа какво ще ми се случи, не ме интересуваше дали съм жив, или умрял.

— Но беше загрижен за мен — промълви Франк с тих глас, загледан в приятеля си с внезапно напрежение. — Аз нямаше да съм тук тази вечер, ако не беше ти, Бил. Ти спаси живота ми.

— Ти би сторил същото за мен.

— Разбира се!

— Но никога не забравяй, че винаги ще ти бъда много задължен. Както и женското население... в който и град да живееш.

Франк се усмихна на приятеля си и каза шеговито:

— Престани, Били, не започвай отново. Аз съм само новинар, който харесва малко женска компания понякога. А как е при теб? И ти не си много срамежлив с момичетата.

— Няма много жени наоколо напоследък. Поне не там, където бях доскоро.

Франк кимна.

— Сараево едва ли е най-подходящото място за романтични преживявания.

Бил се наведе и му каза тихо:

— Чух други неща в Ню Йорк, Франсис Ксавие.

— О, така ли и какво? Очевидно има нещо общо с мен, съдейки по тона ти.

— Така е. Носят се слухове, че страдаш от синдрома на Дон Жуан.

Франк се засмя. Забавляваше се.

Бил се усмихна, чувстваше се много добре. Знаеше, че заедно с Франк във Венеция щеше да успее да се отърси от депресията и ужасните образи на войната и да се възстанови напълно.

Бил направи знак на сервитьора, поръча още две питиета и каза:

— Не е зле човек да има подобна репутация, като се замисля. Все пак никой не може да се превърне в Дон Жуан, ако жените не се интересуват от него.

— Така е. Както се казва, за тангото са необходими двама. Между другото срещнах Елза в Бейрут преди няколко седмици.

— Елза? — озадачено се намръщи Бил.

— Не ми казвай, че си забравил за Елза Мастрели, нашият ангел пазител от Багдад.

— О, тази Елза! Мили Боже, как е тя!?

— Същата си е. Все още отразява военните действия за нейното италианско списание и все още си играе на Флорънс Найтингейл. Поне така ми казаха.

— Тя наистина е чудесна. Все още ли е така привлекателна?

— Да. С малка поправка, вече е по-зряла, по-опитна, но същевременно и поуморена. Но иначе пак си е така потресаваща, красива и пълна с очарование и пламък. С други думи е пораснала. Пихме по едно питие с нея в хотел „Комодор“ и си спомнихме за Багдад.

— Там беше ужасно, Франки! — живо възкликна Бил. — Мили Боже, никога няма да забравя... януари 1991-ва. Само преди четири години, но ми се струва, че са изминали векове оттогава, не мислиш ли?

— Така е безспорно. В онези дни наистина поемахме големи рискове.

— Бяхме само на двадесет и девет. И много смели.

— И глупави, ако ме питаш — Франк го изгледа. — Никой репортаж не си заслужава да умреш за него.

— Не, наистина. Но тогава не мислехме за това. А репортажите ни помогнаха в кариерата. Не извадихме ли късмет, че Си Ен Ес беше единствената телевизия, на която ѝ бе разрешено да остане в Багдад? И че ти и Елза бяхте единствените журналисти, на които им бе разрешено да останат, за да отразяват войната в Залива?

— Благодарение на теб и онзи твой режисьор, Блейн Лъвет. Какво стана с него, все още ли е в Си Ен Ес?

— Не, премести се в Ен Би Си, а след това се премести в Си Би Ес. Все още е там, справя се много добре, но вече не ходи в чужбина. Предполагам, че така е пожелал.

— Беше чудесен, както и начинът, по който работеше.

Бил се усмихна, припомняйки си бившия режисьор.

— Знаеше какво иска, правеше важни контакти, преди да започне войната. Много преди това. А иракчаните харесваха хитрините му. Беше очаровал доста от тях, преди да започне конфликтът, така че те му помогнаха. А ние не бяхме там, когато започнаха ужасите.

— Никога няма да забравя деня, когато ни разреши да донесем цялата телевизионна апаратура на Си Ен Ес от Йордания — каза Франк. — Включително и онзи сателитен телефон. Бях много впечатлен.

— Аз също, Франки, какво щяхме да правим без него? Този телефон беше връзката ни с външния свят, а Си Ен Ес беше единствената телевизионна станция, отразяваща за света онова, което можеше да се види и чуе.

— Да, това направи истински чудеса за Си Ен Ес, изтласка ги на върха. И всъщност, Били, извадихме късмет да излезем оттам живи. А и Елза, каква чудесна малка войничка беше тя...

Франк замълча, осъзнавайки, че Бил не го слуша.

— Какво ти е? — попита той.

— Нищо.

— Има нещо. Не ме слушаш. Лицето ти е много странно.

Били се обърна към Франк.

— Недей да поглеждаш сега, но там има една жена. От другата страна на бара. Забеляза ли я, когато влезе?

— Как бих могъл да я пропусна? Тя е единственият друг клиент, освен нас. Е, какво за нея?

— Едва не я съборих днес. Сблъскахме се този следобед, докато се прибирах в хотела. Гоних шапката ѝ.

— Гонил си шапката ѝ?

— Няма значение, не ме гледай така.

— Как?

— Сякаш съм луд.

— Е, ти си си малко луд, Били, както и аз, слава Богу. Животът е твърде труден, ако не си малко луд. Как иначе би се справил със стреса и напрежението? Сега, кажи нещо за жената?

— Заинтригува ме. Искам да я опозная.

— Не мога да те виня. Тя е доста интересна. Италианка ли е?

— Не мисля, но изглежда като такава. Убеден съм, че е американка, поне така ми прозвуча. Шапката ѝ литна, когато се сблъскахме, така че аз я подгоних. Сетне тичах след нея, но тя ми благодари и си отиде. Искях да я поканя на питие. Странно, Франки, но не исках тя да си тръгне.

— Защо не я покани?

— Опитах се, но тя бързаше. Втурнах се след нея, но тя явно имаше среща с мъж. Такъв ми бил късметът. Възможно е дори да е бил съпругът ѝ. Наблюдавах ги как се прегърнаха. Все пак трябва да призная, че през последните няколко часа мисля за нея.

— Можеш да направиш само едно нещо.

— Какво?

— Отиди при нея и я покани при нас — предложи Франк. — Така ще разбереш всичко.

— Предполагам, че си прав — докато говореше, Бил се изправи и тръгна към бара.

Тя вдигна поглед от бележника си и се усмихна, когато го забеляза.

— Здравейте! — приятелски го поздрави тя.

— След като не позволихте да ви купя нова шапка, мога ли поне да ви почерпя едно питие? — започна Бил. — Дватамата с приятеля ми ще се радваме да се присъедините към нас...

— Много мило от ваша страна, но не мога. Очаквам приятел. Имам ангажимент — обясни тя.

Бил падна духом.

— Такъв ми е късметът. Е... — Бил замлъкна и се наклони да се отдалечи, когато отново се обърна към нея.

— Вие сте американка, нали?

— Да, от Ню Йорк.

— Аз също.

— Знам.

— Казвам се Бил...

— Фицджералд — добави тя, гледайки го в очите. — Знам кой сте, гледам предаванията ви, господин Фицджералд.

— Наричайте ме Бил.

— Добре.

— А вие сте?

— Ванеса Стюарт — тя подаде ръка.

Бил я пое и разтърси. Откри, че не иска да пусне ръката ѝ.

— Имам чудесна идея — изрече той и пусна ръката ѝ.

— Така ли? — тя вдигна тъмните си вежди, а сребристите ѝ очи се засмяха, докато го наблюдаваше внимателно.

— Ние трябва да сме единствените трима американци във Венеция в този момент, така че утре трябва да сме заедно — той беше подпрял ръце на облегалката на стола ѝ и се бе навел напред, доближавайки се до нея.

— Утре? — тя отново повдигна вежди. — Защо утре?

— Утре е Денят на благодарността.

— О, мили Боже, бях забравила.

— Да, четвъртък, двадесет и трети ноември и ще е истинско престъпление, ако единствените янки във Венеция не отпразнуват този ден. Присъединете се към мен и моя приятел Франсис Питърсън от „Таим“. Хайде, какво ще кажете?

— Добре, ще се присъединя към вас само при едно условие.

— Какво? Кажете!

— Ако вечеряме пуйка и всички традиционни блюда.

Лицето на Бил грейна в момчешка усмивка.

— Съгласен съм — заяви той.

Тя отвърна на усмивката му.

— С удоволствие ще дойда, благодаря. Тук ли ще се срещнем?

— Добра идея. Първо ще пием шампанско, а след това ще вечеряме пуйка и всичко останало. По кое време?

— В седем. Добре ли е?

— Чудесно.

С крайчеца на очите си Бил забеляза италианеца Джовани да влиза в бара. Той наклони глава и си тръгна, отдалечавайки се бързо от масата ѝ.

Франк бе наблюдавал Бил внимателно и каза:

— Какво се случи?

— Днес не може да се присъедини към нас. По очевидни причини. Италианецът отново изскочи на сцената.

— Това той ли е? Мъжът, с който се е срещнала този следобед?

— Да. Джовани. Обаче се съгласи да вечеряме утре.

Франк беше впечатлен.

— Как го направи, приятелю?

— Напомних ѝ, че е Денят на благодарността. Изтъкнах, че вероятно сме единствените американци във Венеция и добавих, че ще е истинско престъпление, ако не го отпразнуваме заедно.

— Тя съгласи ли се?

— При едно условие.

— И какво е то?

— Вечеря с пуйка. Иска традиционна вечеря с всички подробности.

— Не си го обещал, нали?

— Направих го. Защо си толкова скептичен, Франсис?

— Къде, по дяволите, мислиш, че ще намериш пуйка? Точно във Венеция, за Бога! Тук е страната на макароните, Били.

— Знам, не се притеснявай. Довери ми се.

— Но, Бил, пуйка...

— Подвеждал ли съм те някога в Багдад? Кой винаги е успявал да открие най-възхитителните неща в унищожените от войната градове — от „Джони Уокър“ до консервите с говеждо месо?

— Е, добре се справяше — призна Франк с усмивка.

— Знам какво върша — отбеляза Бил. — Резервирах маса в „Бара на Хари“ за тази вечер. Ще отидем отново там утре. Всички — от собственика Ариго Киприани, главният сервитьор и до момчето за всичко, ме познават много добре. Моля те, повярвай ми. В „Бара на

Хари“ ще ни приготвят истинска американска вечеря за Деня на благодарността. Ще намерят пуйка, независимо от всичко. Все пак сушата не е много далеч оттук.

— Няма смисъл да споря с теб, Били. Как се казва дамата?

— Ванеса Стюарт. От Ню Йорк. Знаеше кой съм.

Франк го изглежда весело.

— Мили Боже, не се прави на толкова изненадан, Били. Цяла Америка те познава. Лицето ти е на екрана всеки ден.

ГЛАВА 4

— Мислиш ли, че ни е излъгала? — попита Франк следващата вечер. Двамата с Бил седяха в бара на двореца „Гритти“ и очакваха Ванеса Стюарт. Той погледна часовника си. — Вече е седем и двадесет.

— Никога! — отвърна Бил шеговито и се изсмя. — Двама елегантни военни репортери като нас? Мили Боже, Франки, не знаеш ли, че сме неотразими?

Франк го изгледа презрително и изсумтя:

— Какво те кара да си толкова сигурен?

— Просто съм, довери ми се — твърдо отвърна Бил. — Вчера ми се стори доста сериозна, въпреки че поговорихме набързо. Усетих нещо в нея. Знам, че щеше да се обади досега, ако нямаше да дойде, за да се извини любезно. Усетих, че не е леконравна, не е от лесните.

— Щом казваш. Предполагам, че жените като по правило zakъснѳват — реагира Франк. Сетне двамата се спогледаха и се изправиха, щом Ванеса Стюарт се появи на вратата на бара. Тя влезе и забърза към тях с плавна походка.

Младата жена, която беше слаба и със среден ръст, беше облечена в костюм от тъмночервено кадифе и на ръката ѝ беше праметното вълнено палто със същия цвят. Тесните панталони бяха комбинирани с туника с квадратно деколте и дълги ръкави, които се разширяваха надолу. На врата ѝ имаше колие от стъклени маниста, оцветени в лилаво и червено, а на ушите ѝ проблясваха златни обици.

На лицата на двамата мъже се изписа възхищение, когато тя застана до тях на бара. На лицето ѝ беше изписана загриженост.

— Съжалявам, че zakъснях — извини се тя и поклати глава. — Толкова невъзпитано от моя страна, но беше неизбежно. Следобедът имах среща, която продължи повече от очакваното. Когато се върнах в хотела, вече бе късно, а и трябваше да се преоблека. Не исках да губя повече време, като ви се обаждам на бара. Реших, че е по-добре да се преоблека и да побързам да дойда.

— Тук ли сте отседнали? — попита Франк.

— Да.

— Няма никакъв проблем — възкликна Бил, опитвайки се да я предразположи. Усмивайки се сърдечно, той продължи: — Ванеса, бих искал да ви запозная с най-добрия си приятел Франсис Питърсън от списание „Таим“. Франки, това е Ванеса Стюарт.

— Приятно ми е — отвърна Ванеса, поемайки ръката на Франк.

— На мен също — отвърна журналистът и ѝ се усмихна като си отбеляза нестандартната ѝ красота. Бил му я бе описал като жена със закачлив и жив чар. Беше му казал истината. С огромните сиви очи на малкото си нежно лице и с късата къдрава тъмна коса, тя изглеждаше много млада и уязвима. Напомняше му на някого.

Ванеса преметна палтото на облегалката на стола и седна. Бил каза:

— Желаете ли чаша шампанско или предпочитате нещо друго?

— О, чаша шампанско, благодаря — тя се настани удобно на стола и кръстоса дългите си крака.

Сервираха шампанското, те чукнаха чашите си и Бил каза с нескрито любопитство:

— Споменахте, че срещата ви се е провела по-късно. По работа ли сте тук?

— Да — Ванеса прочисти гърлото си и продължи: — Аз съм дизайнер. На стъкло. Повечето от моделите ми се изработват тук. Поточно в Мурано. Така че идвам тук по работа.

— От Ню Йорк ли сте? — попита Франк.

— Да. Родена съм там.

— В Манхатън ли живеете?

Тя кимна.

— На Източна 50-та.

— Студеният стар Ню Йорк — промърмори Франк. — Няма втори като него.

Бил запита:

— Какъв вид стъкло работите?

— Вази, красиви бутилки, големи пана и чинии, декоративни предмети за украса. Правя и модели на бижута като тези маниста, например — тя докосна колието си и обясни: — Но в повечето случаи създавам предмети за дома. Миналата година Нойман Маркус представи неща, които бях проектирала за тях, и постигнахме голям

успех. Ето защо сега съм тук — да наблюдавам изработката на новата си колекция.

— О, значи сега се занимавате с нея, нали? — попита Бил.

— Да, в една от работилниците за стъкло в Мурано. Нищо не може да се сравни с венецианското стъкло, по мое мнение. Мисля, че е най-доброто в света.

— Къде сте учили в Щатите? — продължи да я разпитва Франк.

— Учих дизайн в университета в Род Айланд, но също и тук във Венеция. Тук направих дипломната си работа.

— Значи сте живели във Венеция? — възкликна Бил. — Завиждам ви. Обичам този град.

— Аз също — лицето на Ванеса грейна. Усмихна му се. — Ла Серенисима... Републиката на спокойствието. Тук наистина се чувствам спокойна, доволна, и едновременно с това жива. Венеция е състояние на духа, така мисля.

Бил я изгледа замислено. Знаеше точно какво се опитва да обясни. Беше поразен от откритостта ѝ. Той кимна и отвърна на усмивката ѝ. Не можеше да откъсне поглед от блестящите ѝ сиви очи. Извърна лице, вдигна чашата си и отпи голяма глътка. Неочаквано осъзна, че изпитва сексуално влечение към нея.

Франк усети, че Бил е притеснен и каза:

— Кажи ми, Ванеса, къде обикновено прекарваш Деня на благодарността?

— Празнувам с майка си, ако се случи да сме на едно и също място. Понякога отивам при баща си, ако майка ми е заминала. Зависи от обстоятелствата.

— Прозвуча така, сякаш майка ти пътува много — отбеляза Франк, повдигайки вежди въпросително.

— Така е.

— За удоволствие или по работа?

— По работа.

— С какво се занимава майка ти?

— Тя е актриса.

— В театъра?

Бил отпи от шампанското си и се облегна на стола си. Слушаше, мислейки си, че Франк задава твърде много въпроси. Но в същото

време искаше да чуе отговорите ѝ. Тя възбуждаше любопитството му, както никоя жена от доста време насам.

— О, да, майка ми работи в театъра, както и в киното — отвърна Ванеса.

— Известна ли е? — Бил се наклони напред и съсредоточи вниманието си върху нея.

Ванеса се засмя.

— Вероятно. Майка ми е Валентина Мадокс.

— Наистина ли? — извика Бил. — Е, сега, когато знам коя е майка ти, трябва да призная, че приличаш донякъде на нея.

Франк допълни:

— И на Одри Хепбърн от преди много години, когато игра в „Сабрина“. Ето на кого ми напомняш, когато те видях за пръв път. Никой ли не ти е казал, че приличаш на нея?

Ванеса все още се усмихваше. Кимна.

— Родителите ти разведени ли са? — продължи да разпитва Франк.

— Да. Но все още са приятели и се виждат често. И двамата живеят в Ню Йорк. Е, поне татко. Майка ми е истинска циганка, лети из цял свят, отива там, където я отведе работата ѝ.

— Имаш ли братя и сестри? — поинтересува се Бил.

— Не — Ванеса погледна последователно Франк, а след това Бил и се засмя отново. — Колко много въпроси задавате!

— Журналисти сме. Такава ни е работата, да задаваме въпроси — отвърна Франк.

Разходиха се покрай канал „Валаресо“, близо до „Сан Марко“, където се намираше „Бара на Хари“.

Беше студена нощ. Из въздуха се носеше скреж, а луната приличаше на сребърна сфера на фона на мастиленочерното небе, по което блестяха хиляди малки звезди.

Улиците бяха пусти. Докато вървяха по тях, можеха да чуят ехото на стъпките си по паважа.

— Дори в Холивуд не биха се справили по-добре — отбеляза Бил по едно време, вдигайки поглед към небето. — Венеция е чудесно място за заснемане на филм.

Ванеса възкликна:

— Майка ми казваше същото, когато ме посети тук! Тя мисли, че Венеция е най-театралното място в цял свят.

— Права е — съгласи се Бил, хващайки Ванеса за ръката, за да ѝ помогне, докато се спускаха по тясна стръмна уличка, която водеше до известния ресторант. Харесваше близостта ѝ, парфюма ѝ, който беше с лек дъх на цветя. Тя страшно го привличаше и той изпита същото чувство като вчера, само че много по-силно.

Вървяха няколко мига мълчаливо, докато Бил не каза:

— Предполагам, че историята на „Бара на Хари“ ти е позната.

— Всъщност не — отвърна тя. — Ходила съм там с родителите си, но само веднъж. Там ли обичаше да ходи Хемингуей?

— Да, заедно с много други писатели през тридесетте години, когато един американец — Хари Пикеринг, сега нашумелият Хари, е вземал пари назаем от бармана на хотела. Казвал се е Джузепе Киприани, а когато Хари му върнал парите, той му дал допълнително и Хари отворил бар. И ето, voilà! Така се родил ресторантът!

— Ти обичаш подобни истории — изрече Ванеса и леко потрепери.

— Студено ли ти е? — загрижено запита Бил.

— Не. Добре съм.

Франк, който беше мълчалив по време на разходката до ресторанта, заяви:

— Ето го „Бара на Хари“. Точно пред нас. След миг ще сме вътре.

Бяха посрещнати сърдечно, когато влязоха вътре. След като съблякоха палтата си, те бяха придружени до една от най-хубавите маси в дъното на салона.

— Добре дошли, синьоре Фицджералд — каза Ариго Киприани. — И весело прекарване на Деня на благодарността.

— Благодаря, Ариго. Какво ще кажеш да отпразнуваме празника с „Белинис“?

— Добра идея — съгласи се Франк.

— Чудесно — възкликна Ванеса, когато останаха сами и се обърна към Бил: — Забравих какво е „Белинис“. Искам да кажа, че знам, че е шампанско, но имаше още нещо.

— Пресен нектар от праскови.

— Сега си припомних! Прекрасно е.

Между тях се бе породило чувство на приятелство за краткото време, откакто се познаваха. Ванеса беше отговорила на многобройните им въпроси, без да се обижда, а те от своя страна бяха впечатлени от отношението ѝ. Така че веселото им настроение продължи и в „Бара на Хари“, докато не се появи сервитьорът с менюто.

— Поръчал съм специално ястие за тази вечер — обясни Бил.

— Да, сеньор Фицджералд, знам. Но не сте поръчали предястие.

— Наистина. Какво ще ни предложите?

— Какво ще кажете за „risi e bisi“. Знам, че го харесвате — поглеждайки към Ванеса и Франк, сервитьорът продължи: — Това е много вкусно ризото. Ммм — и той театрално целуна пръстите си, — ориз с грах, шунка и сирене пармиджано. Много е вкусно.

— Май става за ядене — пошегува се Франк.

Бил се усмихна на Ванеса.

— Хубаво е. Смятам да си поръчам. А ти?

— Всички ще си поръчаме — добави Франк. — Би ли ни дал менюто с вината, Антонио?

— Да, синьор Питърсън — кимна сервитьорът и се оттегли.

Ванеса се изправи и каза:

— Извинете ме за момент — и се насочи към дамската тоалетна.

Бил се наведе напред и каза на Франк:

— Е, какво мислиш за нея?

— Прекрасна е и ти беше прав, че никак не е превзета. Всъщност тя е много приятна млада жена и доста сериозна по характер.

— Харесвам я — призна Бил.

— Смятам, че това е повече от харесване, Бил.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си запленил от нея и вероятно ще имате връзка. Тя също те харесва.

— Не съм толкова сигурен.

— За себе си? Или за нея?

— И за двамата.

Франк широко се усмихна.

— О, Били, повярвай ми, това е нещо сериозно. Не можеш да ѝ устоиш. Тя притежава всички качества, които обичаш в жените. А що

се отнася до нея, тя не може да откъсне поглед от теб. Заинтригувана е, поласкана е от вниманието ти, хваща се за всяка дума, която изречеш.

— Мисля, че преувеличаваш.

— Повярвай ми. Имам очи и ви наблюдавам от почти два часа. И двамата се опитвате да го скриете, но се влюбвате един в друг.

— Чудя се, кой е този италианец Джовани? — измърмори Бил.

— Не можем да я попитаме. Е, не носи никакви пръстени или поне венчална халка, с изключение на малкия пръстен с печат на малкия ѝ пръст.

— Но това не означава нищо в наши дни. И прекарва доста време тук, поне така каза.

— Това също не означава нищо, Били.

— Казвам ти, тази млада жена... — Франк замлъкна, когато Ванеса се доближи до масата.

Двамата се изправиха и Бил дръпна стола на Ванеса.

Когато седна, тя му се усмихна и каза:

— Напомни на сервитьора, че си поръчал основното блюдо още снощи. Да не е пуйка?

— Разбира се. Поръчах традиционна вечеря за „Деня на благодарността“ и за щастие обещаха да изпълнят поръчката.

Тя продължително го изгледа и бавно поклати глава. В очите ѝ проблеснаха палави пламъчета, когато накрая промърмори:

— Но аз се пошегувах. Нито за миг не съм си помислила, че ще намерите пуйка във Венеция.

Бил се взря в нея.

Тя нежно докосна ръката му и допълни:

— Разбираш ли, просто исках да бъда на празника с теб... със или без пуйка.

ГЛАВА 5

Онова, което Франсис Питърсън предсказа, се сбъдна.

Бил и Ванеса се влюбиха.

Както Бил каза много по-късно, вероятно се бяха влюбили в нощта на Деня на благодарността в „Бара на Хари“, въпреки че им отне няколко дни да осъзнаят силата на чувствата си.

По време на двата почивни дни се опознаха по-добре. Всъщност бяха трима, след като прекараха петъка и съботата с Франк.

За тези два дни Ванеса се превърна в техен водач и им показваше такива забележителности във Венеция, които дори Бил, страстният почитател на града, не познаваше. Това бяха малки уникални картинни галерии, музеи и църкви извън туристическите маршрути, барове и кафенета, познати единствено на жителите на града, магазини, в които човек можеше да се спазари и да си купи нещо на добра цена.

По настояване на Бил тя ги заведе в Мурано, където беше работилницата. Отидоха до острова с водно такси. Пътят им отне само седем минути.

Бил и Франк искаха да видят моделите ѝ, така че посетиха старата стъкларна работилница, в която моделите се изработваха ръчно. Двамата бяха впечатлени от чудесния им дизайн и от таланта ѝ и осъзнаха, че тя е истински художник.

Същата вечер по нейна молба, те я придружиха на коктейл, даван от неин стар приятел от студентските години, който притежаваше дворец на „Канале Гранде“, разположен диагонално на двореца „Гритти“. Трябваше да отидат дотам с гондола.

Двамата новинари откриха, че леко порутеният дворец е невероятен и бяха впечатлени от многобройните му съкровища. Карло Мецано — техният домакин, беше архитект по вътрешно обзавеждане и бе придал на масивния старинен дворец голяма елегантност и стил. Докато ги развеждаше наоколо, той им обясняваше подробно за всяко едно от многобройните произведения на изкуствата — картини и антики. На видно място бяха изложени няколко чудесни творения на

Ванеса. Бяха с неопределени извиващи се форми и много впечатляващи.

Тримата останаха на коктейла за около час, смесвайки се с пъстрата тълпа, в която разпознаха няколко от местните художници, известен френски киноактьор, писател на пиеси от Лондон и един американски архитект.

Когато напуснаха палата, същата гондола ги отведе до Гуидека, малко островче отвъд „Канале де ла Гуидека“. Ванеса ги беше поканила на вечеря и бе запазила маса в „Харис Долчи“, очарователната „малка сестра“ на „Бара на Хари“. След вечеря се разходиха до хотел „Киприани“, за да изпият по едно еспreso, преди да се върнат обратно във Венеция с гондолата.

— Станахме тримата мускетари — заяви Франк, докато заемаха местата си. Облегнаха се удобно, за да се насладят на разходката по вода до двореца „Гритти“.

— Сега сме стари приятели — Бил и Ванеса се засмяха.

— Това е чудесно — добави Бил.

Бил планира онова, което бе определил като „авантюра“, за събота вечер. Още веднъж наеха гондолата, която ги отведе до стара къща, която изглеждаше като дупка в стената. Тя се оказа чудесен семеен ресторант, който Бил много добре познаваше, й, който беше много популярен сред венецианците.

Вечерта беше изпълнена с веселие. Смееха се, разменяйки си добродушни шеги. Изпитваха един към друг искрена привързаност. Двамата мъже се бяха сблизили с Ванеса, както и тя с тях.

— Да вдигнем тост — предложи Франк към края на вечерята. — За добрите приятели — стари и нови — той чукна пълната си чаша с червено вино с чашата на Ванеса и с тази на Бил. Като й се усмихна сърдечно, той добави: — Ти си добро момиче, съдейки от това, че ни понасяш. Особено мен, с всичките ми безкрайни въпроси. Беше ми много приятно през последните няколко дни. Ти беше като... глътка свеж въздух.

Ванеса леко се изчерви. Франк я бе дразнил често и сега тя беше трогната от комплиментите му, от неговата неочаквана учтивост.

— Благодаря, Франк, много мило от твоя страна. Аз също се наслаждавах на компанията ти.

— И двамата ще ми липсват — продължи Франк, като отмести поглед от Ванеса към Бил. — Особено ти, Уилям Патрик. Бойните полета няма да са същите без теб.

— Знам — отвърна Бил и се вгледа в най-добрия си приятел. — Ти също ще ми липсваш, но кой знае, може отново да отразяваме едно и също събитие в близките месеци.

— Възможно е — съгласи се Франк. — Надявам се.

Когато напуснаха ресторанта скоро след това, Ванеса потрепери и се доближи до Бил, който я прегърна през раменете и я притисна към себе си.

Венеция през зимата, особено по вечерно време, беше мистериозна и дори малко заплашителна. Гондолата се плъзгаше по тъмните води, насочвайки се към двореца „Гритти“. От каналите се надигаше мъгла и наоколо бе тихо, с изключение на плисъка на водата, предизвикан от веслата. Всичко бе потънало в сенки, в призрачна неясна светлина.

От двете страни на тесния канал сградите се издигаха нагоре като странни чудовища под заплашителното небе. Понякога изпаренията ставаха гъсти като мъгла, през която не се виждаше нищо. Усетиха влагата, която явно проникваше в дрехите им.

Тримата приятели се бяха свили в гондолата, като потреперваха и разговаряха тихо, докато не стигнаха до хотела.

— Радвам се, че се върнахме — каза Ванеса и отново потрепери, докато Бил и помагаше да слезе от гондолата пред двореца. — Венеция понякога ме плаши през нощта, изпълваме с предчувствия... — тя се сепна, защото се почувства глупаво. Все пак с нея бяха двама мъже, които можеха да я защитят, без да включва в сметката мускулестия гондолиер, който изглеждаше като шампион по бокс.

Разделиха се във фойето, тъй като стаите им бяха на различни етажи.

Франк, който заминаваше на следващата сутрин за Милано, а след това за Ню Йорк, целуна Ванеса по двете страни и прегърна грубовато Бил.

— Пак ще се видим, Уилям — изрече безгрижно той и тръгна към асансьора. Неочаквано спря, обърна се и ги изгледа сериозно.

— Грижете се един за друг — каза той, преди да изчезне зад затварящите се врати на асансьора.

Бил и Ванеса останаха във фоайето, вирайки се един в друг.

Погледът на Ванеса бе изпълнен с въпроси. Тя промълви:

— Какви странни думи... — тя замълча, но погледът ѝ все още бе прикован в Бил.

— Всъщност, не — бързо отвърна той. Сетне, след известно колебание продължи: — Разбираш ли, той знае какво изпитвам към теб.

— Какво?

— Изпитвам силно влечение към теб, Ванеса.

Тя се вгледа в него и кимна.

— Предполагам, че си наясно, че и аз изпитвам същото.

— Така ли?

— О, да, Бил.

Бил леко наклони глава.

— Значи Франки беше прав. Усети го от самото начало. Беше сигурен, че знае точно какво изпитваме.

— Много е проникателен — гласът ѝ беше много тих.

— Така е. Искаш ли да изпием по нещо преди лягане? Може би нещо топло? Горещ чай с лимон?

— Не тук — отвърна Ванеса.

— В твоята или в моята стая?

— О, в твоята, ако е възможно — каза Ванеса и срамежливо се усмихна. — Ти си в апартамент, а моята стая не е нищо особено.

Бил я прегърна през раменете и я поведе към другия асансьор в далечния край на фоайето. Мигът, в който вратите се затвориха, той направи онова, което искаше да направи през последните три дни. Прегърна я и я целуна.

Ванеса отвърна на целувката му толкова страстно, че той се стресна. Когато асансьорът спря, те бързо се разделиха. Когато излязоха от него, Бил забеляза, че се е изчервила. Обикновено беше толкова бледа.

Прокарвайки пръст по страната ѝ, той се наведе към нея и прошепна:

— Ти цялата гориш. Можеш да ме опариш.

Тя бързо го изгледа, но не отвърна нищо.

Прегърнати, те тръгнаха по коридора към апартаментата му. След като влязоха вътре, Бил затвори вратата с крак, заключи с едната ръка,

а с другата я прегърна. Силно се притиснаха един към друг и започнаха да се целуват с нарастващо нетърпение.

Неочаквано Бил я отдалечи от себе си и каза:

— Нека съблечем палтата си — той ѝ помогна, след който нетърпеливо свали своето палто и го хвърли на близкия стол.

Без да промълви, Бил я хвана за ръката и я поведе към спалнята. Ванеса приседна на края на леглото, без да отделя поглед от него, докато той приклепна и ѝ свали обувките.

След като целуна едно по едно стъпалата ѝ, той плъзна ръка под широката ѝ пола и я погали по вътрешната страна на бедрото.

— Бил?

— Да?

— Нека се съблечем.

Той леко се усмихна. Бързо се изправи, хвана я за ръцете и ѝ помогна да се изправи. Застанаха един срещу друг. Ванеса го прегърна през врата и се притисна до него, целувайки го страстно по устата. Той свали ципа на вълнената ѝ пола, която падна на пода като пурпурен водовъртеж около краката ѝ. Ванеса я прекрачи и отново се долепи до него, като настойчиво го гледаше.

Бил също не откъсваше поглед от нея. Онова, което видя в очите ѝ, го изненадваше и му доставяше удоволствие. Лицето ѝ гореше от страст, а сребристите ѝ очи бяха пълни с копнеж. За него.

Бил грубо я притегли към себе си, доближи лицето си до нейното и я целуна страстно. Плъзна език в устата ѝ и тя стори същото, възбуждайки го повече отвсякога с пламенността си. Усети как кръвта нахлува в лицето му. Беше възбуден така, както не се бе възбуждал от години. Онова, което видя, го изненада и му достави удоволствие. Лицето ѝ се бе изчервило и бе изпълнено с желание, а сребристите ѝ очи бяха изпълнени с копнеж. Желаше я толкова силно, желаше я от дни наред, а сега имаше чувството, че би експлодирал. Ерекцията му беше невероятна. Той я прегърна по-силно. Тялото ѝ откликна моментално и тя също се притисна към него.

Като се отдръпна леко от нея, той сведе поглед към гърдите ѝ и нежно ги докосна. Колко твърди бяха под копринената ѝ блуза. С треперещи пръсти той откопча няколко копчета и плъзна ръката си под блузата. Целуна гърдите и ухапа едното ѝ зърно.

— Моля те, нека легнем, Бил.

Като залитаха и се държаха един за друг, стигнаха до леглото. Тя започна да разкопчава блузата си, но той я спря.

— Нека аз да го направя.

Ванеса кимна. Тя не отместваше очи от лицето му, докато той събличаше блузата ѝ. След като я свали по раменете ѝ, той започна да целува врата, ръцете и гърдите ѝ. Започна да си играе с език със зърното на едната ѝ гърда. Свали сутиена ѝ. Накрая и двете ѝ малки, кръгли гърди бяха свободни и той ги целуна.

Бил усещаше силните ѝ ръце в косата си. Тя го галеше, масажираше врата и раменете му. Чу тихите ѝ стонове, докато галеше ту едната, ту другата ѝ гърда и ги целуваше нежно, възпламенявайки както себе си, така и нея.

След миг той седна на леглото и сведе поглед към изтегналата се Ванеса. Колко вълнуваща беше тя за него, колко уязвима и деликатна беше красотата ѝ. Носеше дантелен черен колан и черни чорапи. Внимателно разкопча жартиерите и събу надолу единия, после другия чорап. Възхищаваше се на тялото ѝ, толкова стройно и въпреки това оформено. Откопча колана и го свали.

Тя го наблюдаваше, очите ѝ бяха широко отворени и немигащи.

— Желая те — дрезгаво прошепна тя.

Бил кимна, изправи се, съблече дрехите си и легна до нея. Прегърна я и я целуна по очите, по устните, по ушите.

— Искам да целуна всяка частица от теб — прошепна той в косата ѝ.

— Би ми харесало — промърмори тя.

Той се плъзна надолу в леглото и целуна интимните ѝ части. Тя реагира бурно, изричайки името му. Тялото ѝ неочаквано се разтърси от спазми и тя силно стисна раменете му, като дишаше тежко.

Преди да успее да се възпре, Бил беше върху нея. Ръцете му се вплетоха в тъмните ѝ къдри и покри устните ѝ със своите, докосвайки езика ѝ. Желаше я силно. Сега. Без отлагане. Надигна се на ръце и се вгледа в очите ѝ.

— Да — извика тя. — О, да, Бил.

Той отдръпна ръце от косата ѝ и започна да гали гърдите ѝ. Плъзна ръце към гърба ѝ, сетне към бедрата, повдигна я към себе си, намествайки тялото ѝ към своето. Беше силно възбуден и с лекота проникна в нея.

Тя бе прилепила топлото си тяло към неговото, сякаш се бе залепила. Движеше краката си, сетне обгърна кръста му, колкото е възможно по-високо, така че той да проникне дълбоко в нея. И откриха собствения си ритъм, движейки се все по-бързо и по-бързо, докато не изпаднаха в екстаз.

Бил реши, че сърцето му ще се пръсне. Проникваше все по-дълбоко в нея, докато не бе напълно погълнат от нея.

— Ванеса — задъхано изрече той. — Ванеса.

— Да, Бил! — извика тя. — Не спирай. Той отново долепи устни до нейните и силно я притисна към себе си. Стигнаха до края едновременно, споделяйки екстаза си. А задоволството им един от друг беше несравнимо.

ГЛАВА 6

— Всичко стана толкова бързо — изрече Бил, докато я прегръщаше и притискаше към себе си. — Страхувам се, че бях твърде нетърпелив.

— Не, беше чудесен.

— Искях да сме заедно още от следобеда, в който едва не те повалих.

— Аз също.

— Наистина ли, Ванеса? — той усети усмивката ѝ до гърдите си. Преди да може да се спре, Бил попита: — Кой е Джовани?

Тя вдигна поглед към него.

— Откъде знаеш името му?

— Чух го, когато се поздравихте онзи следобед, след като гоних шапката ти.

— Разбирам. Той е стар приятел... Запознахме се тук, когато правех дипломната си работа. Станахме близки, той ми помогна в много неща.

— Любовници ли сте?

— Не — Ванеса се поколеба, сетне добави: — Джовани живее с някого от няколко години... с друг мъж.

— О-о — Бил прочисти гърлото си и след миг продължи: — Зададохме ти доста въпроси с Франк, но не те попитахме за възрастта, тъй като сме джентълмени. На колко години си всъщност?

— На двадесет и седем. Скоро ще стана на двадесет и осем. А ти си на около тридесет и седем, нали?

Той се засмя.

— Много благодаря! Не, на тридесет и три години съм — отвърна той и я целуна по косата. — Каза, че ще останеш още четири дни. Това означава, че си тръгваш в сряда. Прав ли съм?

— Да, трябва да работя в стъкларска работилница в понеделник и вторник.

— Ще мога ли да те виждам през останалото време? Възможно ли е да сме заедно, докато си тръгнеш?

— Разбира се, аз също го желая, Бил.

— Виж, през декември ще дойда в Ню Йорк. За коледните празници. Ще бъдеш ли там?

— Да — настъпи кратка пауза, преди да продължи: — Бил, има нещо, което трябва да ти кажа.

Той усети острите нотки в гласа ѝ и се намръщи.

— Продължавай.

— Омъжена съм — въздъхна Ванеса. За миг той не реагира, сетне се надигна от възглавницата.

Ванеса се освободи от прегръдката му и се обърна с лице към него.

Те се вгледаха напрегнато един в друг.

Ванеса видя изненадата и обидата, изписана на лицето му.

— Не се сърди. Не ме гледай така — изплака тя.

— Как очакваш да те гледам, за Бога? Разочарован съм, Ванеса. Ти ме излъга.

— Не, не съм, никога не сме говорили за семейното си положение.

— Излъга ме, като пропусна да го споменеш.

— Какво ще кажеш за твоя личен живот, Бил? Има ли жена в твоя живот? Не е необходим лист хартия, за да си обвързан с някого: Официалният документ не прави връзката по-силна. Живееш ли с някого?

— Не.

Тя въздъхна.

— Живееш ли с него? — попита той.

— До известна степен...

— Какво означава това?

— Той пътува много. А аз стоя в ателието си в Хемптън през по-голямата част от времето. Имам вила в Саутхемптън. Така че рядко сме заедно.

— А когато сте? Бракът ви нормален ли е?

Тя сви рамене.

— Спиш ли с него? — настоя той.

Ванеса не отговори.

— Мълчанието ти е... Това означава, че го правиш.

— Бракът ни не е от идеалните...

Той се изсмя и я прекъсна:

— О, тези неразбрани омъжени жени! — възкликна Бил.

— Не, нещата не стоят така! — тя скочи от леглото и побягна към банята. Върна се след миг, облечена в хавлия. Седна на края на леглото и взе ръката му в своята.

Бил я погледна, лицето му беше изопнато. Опитваше се да се справи с чувствата си. След страстното любене бе изпаднал в еуфория, чувство, което не бе изпитвал от години. Чувстваше се спокоен с тази млада жена, която бе влязла така неочаквано в живота му. Знаеше, че иска да я опознае по-добре, да прекарва времето си с нея. Онова, което му бе съобщила, бе прозвучало като бомба.

Ванеса възкликна:

— Моля те, Бил, не се сърди. Остави ме да обясня.

— Не съм ядосан, чувствай се свободна да ми обясниш всичко — изрече той с ирония в гласа.

Пренебрегвайки думите му, Ванеса каза:

— Питър е адвокат в шоубизнеса и е с много успешна кариера. През повечето време не е у дома, пътува най-вече до Холивуд. От началото не беше така, но ангажиментите му нарастваха все повече. Аз също пътувам доста. Предполагам, че по този начин се отчуждихме. Той е добър човек и много ми е помагал, както и аз на него. Ние сме един вид... в много объркани отношения. Бракът ни не е нищо особено, но не мога и да твърдя, че е лош.

— Мислила ли си да го напуснеш?

Тя поклати глава.

— Той е добър човек, както казах. Не бих искала да го нараня.

— Ами ти, Ванеса? Нямах ли право на щастлива връзка с мъж?

— Не смятам, че е възможно щастието на един човек да се гради върху нещастията на другия.

— Разбирам какво искаш да ми кажеш.

— Във всеки случай Питър ще е нещастен, ако го напусна. Не искам да се чувствам отговорна за страданията му.

— Имате ли деца?

— Не, за съжаление.

— Откога сте женени?

— От четири години.

— Обичаш ли го още?

— Загрижена съм за него... — тя спря, замисли се и накрая призна: — Познавам Питър от доста време. Добри приятели сме и имаме много общи интереси. Винаги ме е окуражавал в работата ми, в кариерата ми, никога не е заставал на пътя ми. Той е много мил. Харесвам го. Уважавам го, но...

— Но не си влюбена в него, това ли се опитваш да ми кажеш?

— Да — Ванеса прехапа устни и поклати глава. — Искам да кажа как бих могла да съм с теб сега, ако го обичах?

Бил отпусна глава на възглавниците и затвори очи. Въздъхна и тихо промълви, без да отваря очи:

— Просто трябваше да ми кажеш, че си омъжена, това е всичко.

— Искях — призна Ванеса. — Имах намерение, но после ни беше толкова приятно заедно. Толкова те харесвах. Искях да съм с теб и реших, че ще загубиш интерес, ако разбереш, че имам съпруг.

Той бавно изрече:

— Трябваше да си откровена с мен.

— А ти беше ли с мен?

Той бързо седна и я изглежда.

— Да. Вдовец съм. Целият свят знае, че съм вдовец. И не съм имал сериозна връзка, откакто Силвия почина. О, да, имаше няколко жени, но никога не съм се влюбвали не съм имал сериозна връзка, откакто съпругата ми почина преди шест години. Истината е, че си мислех, че между нас двамата има нещо специално. Смятах, че връзката между нас ще е чудесна, Ванеса. Искам още един шанс да изпитам щастие — той сви рамене. — Предполагам, че съм сгрешил, като съм решил, че може би съм открил истинската жена в твое лице.

Ванеса не каза нищо, загледа се в ръцете си.

Настъпи напрегнато мълчание. Накрая тя изрече:

— Какво изпитваш наистина към мен, Бил? Бъди откровен.

Той ѝ отправи пронизващ поглед.

— Ние току-що се любихме страстно, а ти ми задаваш подобен въпрос? — той рязко се изсмя и стисна устни. — Очевидно ти много ми харесваш. Харесва ми да се любя с теб. Откровено, прекарахме чудесно. Харесва ми да съм с теб. Възхищавам се на таланта ти. Както ти казах преди малко във фойето, много ме привличаш, Ванеса.

— И ти мен, Бил. Харесваш ми толкова, че през последните дни не мога да разсъждавам правилно. Всичко, за което мислех, бе да съм с теб. Когато е възможно. Ти си кореспондент, вероятно ще се върнеш в Босна или ще отидеш другаде, а аз имам своята кариера... — тя поклати глава и очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Мислех, че ще можем да се виждаме, когато можем да бъдем заедно, колкото е възможно по-често и... ще видим какво ще се случи.

— Да оставим нещата на собствения им ход, това ли имаш предвид?

— Да. Когато майка ми беше изправена пред проблем, тя винаги ми казваше: „Вани, животът сам се грижи за нещата и обикновено е за добро“. Това все още е нейната философия.

Бил я изгледа замислено.

— Трябва ли да разбирам, че искаш да имаш връзка с мен? Тайна връзка. Защото не искаш съпругът ти да бъде наранен. Прав ли съм?

— Звучи ужасно по този начин.

— Но е истина. И като новинар аз съм търсач на истината.

Ванеса поклати глава и отново прехапа устни. Бавно, по страните ѝ се застинаха сълзи.

— За Бога, не плачи! — възкликна той и я прегърна. Изтри сълзите ѝ, доближи лицето си до нейното и нежно я целуна по устните.

— Моля те, кажи ми, че не ми се сърдиш, Бил.

— Не ти се сърдя. Егоист съм. Винаги искам нещата да са такива, каквито аз искам, като повечето мъже. Виж, не си извършила престъпление. Защо трябва да рискуваш заради мен? — той се изсмя. — Аз винаги се замесвам в рискови ситуации.

— Не го казвай! — изплака тя и очите ѝ пламнаха.

Той силно я притисна към себе си и прошепна:

— Искам да съм твой любовник. Защо не свалиш хавлията, така че да започна да се упражнявам.

ГЛАВА 7

Беше невероятен ден, ясен и светъл. Небето беше ослепително ярко. Беше синьо без нито едно облаче по него, а слънцето огряваше водите на лагуната. Въздухът беше студен, но не както през последните няколко дни, а мъглата се бе разпръснала.

В този ясен съботен следобед Бил и Ванеса се разхождаха по улиците и площадите, като се държаха за ръце и разговаряха от време на време. И двамата бяха завладени от красотата на Венеция. Обиколиха покрай Академията и се спуснаха покрай канал „Гамбра“, а сетне продължиха покрай канал „Контарини Корфу“, докато накрая не стигнаха до фундамента „Приули-Нани“.

— Разбира се, сега си спомних това място — каза Ванеса на Бил и му се усмихна, докато се спускаха надолу по улицата. — Това е старата работилница за лодки на „Сан Тровасо“, където ремонтират гондолите — продължи тя, сочейки към сградата пред тях. — Веднъж идвах тук с баща си. Той искаше да разгледа църквата на „Сан Тровасо“. Тя е много стара, ако си спомням правилно.

— Да, така е — отвърна Бил. — Построена е през десети век и точно там искам да те заведа. В църквата. Искам да ти покажа любимите си картини. Те са от Тинторето. А по някаква случайност гондолите се правят в работилницата до „Сан Тровасо“, а тя е една от последните във Венеция.

— Те всички изчезват една по една. Толкова много стари занаяти постепенно отмират — промърмори Ванеса със съжаление. — Но, слава Богу, стъklarството все още не е! — завърши тя и му се усмихна.

Минаха покрай работилницата за лодки и продължиха по моста „Меравегие“ — моста на чудесата. След миг бяха пред църквата на „Сан Тровасо“, изградена от кремави каменни блокове. Стройната ѝ камбанария се извисяваше над дърветата към лазурното небе.

След като влязоха в църквата, Ванеса и Бил останаха неподвижни за момент, докато очите им привикнат към полумрака и поразителната тишина наоколо. И двамата коленичиха, а Бил я

погледна, но не каза нищо, осъзнавайки, че тя също трябва да е католичка. След малко бавно тръгнаха напред по пътеката към олтара.

Бил веднага привлече вниманието на Ванеса към двете картини от страни на олтара.

— И двете са от Тинторето — обясни той. — Последните две картини, които е нарисувал. През 1594. Ела да ти покажа тази, която харесвам най-много — миг по-късно те стояха пред „Поклонението на влъхвите“, най-великото платно на Тинторето.

— Винаги съм харесвала тази негова творба — заяви Ванеса. — Перфектна е. Цветовете, образите и невероятната му работа с четката.

— Не е ли чудесен — възкликна Бил. — Истински гений — той замълча и се взря в картината. Беше неспособен да откъсне поглед от нея.

В този миг Ванеса осъзна, че Бил е омагьосан от картината. Няколко пъти тя го погледна тайно, но не каза нищо, тъй като не искаше да развали магията; разбираше много добре колко силно е впечатлен от това произведение на изкуството.

Накрая, като откъсна поглед от картината, той изрече:

— Когато гледам тази картина на Тинторето, както и другите богатства на Венеция, и невероятната красота, създадена от човека, не мога да проумея как, е възможно да съществува злото. Трудно е тези две неща да се съвместяват.

— Но доброто и злото винаги са съществували едновременно — отвърна Ванеса и хвана ръката му. — Венеция е олицетворение на красотата, която може да се види, на която можем да се насладим, накъдето и да погледнем. Изкуството, архитектурата, многобройните богатства, които са били трупани тук с векове, самото построяване и разположение на Венеция... — тя замълча за миг, преди да добави тихо: — Ти току-що си се върнал от Босна, където си се сблъскал с жестокости и варварство, които не са за вярване. Спомените ти все още са пресни, Бил. Възможно ли е да не направиш сравнение?

— Права си. Да, знам го — изрече той и откъсна поглед от картината. Хвана я за ръката и я поведе към вратата на древната църква. — Предполагам, че красотата и музиката правят ужасите поносими.

— Аз също мисля така.

Когато излязоха на слънчева светлина, Бил премигна и се отърси от спомените си от войната на Балканите, които за момент го бяха завладели. Той възкликна:

— От толкова дълго време не съм се разхождал с гондола по „Канале Гранде“. Искаш ли сега да го направим, Ванеса? Това все още е най-привлекателният маршрут, нали?

— Безусловно. Наистина ще ми хареса. Не съм го правила от дълго време и предполагам, че „Канале Гранде“ олицетворява Венеция, съгласен ли си? Още повече намирам, че да се возиш в гондола, е много приятно преживяване.

Бил неочаквано изпита прилив на щастие. Знаеше, че това се дължи на присъствието на Ванеса. Той я прегърна и я притисна към себе си.

— Радвам се, че се запознахме. Радвам се, че в този прекрасен ден сме във Венеция. Щастлив съм, че се любихме снощи. Доволен съм, че ще прекараме още няколко дни заедно — той замлъкна, доближи лицето си до нейното и на устните му се появи усмивка. — Каквито и да са обстоятелствата, Ванеса, ти си най-доброто нещо, което ми се е случвало от много време насам — Бил я целуна нежно по носа. — Въпреки че връзката ни е тайна, искам тя да продължи — очите му се взряха въпросително в нейните.

Тя кимна.

— Аз също. Когато и където можем — отвърна тя, повдигна се на пръсти и го прегърна през врата, доближи лице до неговото и го целуна по устните. — Ето, потвърждавам обещанието си с целувка.

Той се засмя, тя също и прегърнати, тръгнаха обратно по пътя, по който бяха дошли. Продължиха по тесните улички, докато отново не стигнаха до Академията, където Бил нае гондола, която да ги отведе обратно до „Гритти“.

Веднага щом се настаниха удобно, Бил отново я прегърна и придърпа към себе си. В същия миг осъзна, че тази жена означава много за него, въпреки че я познаваше от няколко дни. Струваше му се невъзможно да обича някой по-силно от Хелена или от майка си, но това беше факт. И се случи съвсем неочаквано.

Ванеса също си мислеше подобни неща и се питаше дали животът ѝ ще бъде отново същият. Беше сигурна, че това е невъзможно. Никога, заради Бил.

Двамата седяха с гръб към гондолиера, който бе застанал на носа на лодката. Пред тях се разкриваше гледка към площад „Сан Марко“, към острова Сан Джорджо и „Догана“ — красивото здание с купол на митницата. Тези сгради, обагрени в златисто в късния следобед, бяха известни като перлите на входа на Венеция.

— Светлината на Търнър — заговори Бил, като се наклони напред, вглеждайки се в небето. — Ванеса, забелязваш ли как се променя светлината? Сега се особен жълт цвят. Жълтото, което Търнър е уловил в картините си толкова добре. Винаги съм харесвал картините му от Венеция.

— Аз също. А тази гледка е прекрасна — отвърна тя. — Целият град плува във водата, която променя цвета си. Всичко това е... приказно — Ванеса замълча, като си мислеше колко прекрасно е всичко наоколо. Някак магическо, сякаш не от този свят. Неочаквано ѝ се доплака, беше силно развълнувана от красотата на този град.

Небето и променливата вода се сливаха в златисти отблясъци, сетне се обагриха в цветовете на дъгата на намаляващата следобедна светлина. Всички цветове на Венеция се отразяваха в „Канале Гранде“, докато гондолата плавно ги отнасяше към хотела.

Избледняващата светлина осветяваше куполите на базиликата, като ги оцветяваше в сребристо, докосваше бледите цветове на дворците, като им придаваше розов оттенък, примесен със златисто. Всички тези цветове на Ла Серенисима се съчетаваха деликатно, с леко загатване на зелено тук и там. А водата наоколо беше синя с лек сив оттенък.

Гондолата бавно се плъзгаше по „Канале Гранде“, покрай старинните дворци, издигащи се един до друг, високи и тесни. Къщите във Венеция бяха построени върху платформи, подпирани се на колони, върху пясък, наноси и скали преди векове.

Потъва — помисли си тя, казаха, че градът потъва. Много бавно, въпреки чегниенето беше спряно.

Ванеса се загледа в дворците. Всички те бяха пълни с произведения на изкуството, картини, скулптори, сребърни и златни предмети, гоблени и мебели. Каква трагедия би било, ако всичко това потъне.

Бил я прегърна още по-силно и тя се облегна на него. Влюбваше се в него, а не биваше, но не знаеше как да възпре чувствата си.

Седяха в бара на двореца „Гритти“ и пиеха какао. Бяха им сервирали малки сандвичи и вкусни пастички. Навън вече се мръкваше, небето беше оловносиво, но вътре в бара беше топло и уютно. Те се наслаждаваха на компанията си и се опознаваха един друг по-добре.

— Ти всъщност не каза къде ще заминаваш, Бил. Отново ли ще се върнеш в Босна? — запита Ванеса в един момент.

Той не отговори веднага, но кимна и лицето му неочаквано придоби сериозно изражение.

— Но само за да отразя обстановката. Няма да е повече от три или четири дни, слава Богу.

— Сигурно е ужасно трудно да отразяваш войната... Виждам такива ужаси, когато и да пусна телевизора. Не мога да си представя какво е да си наистина там.

— Ужасно е.

— Отразява ти се... Знам го от начина, по който говореше с Франк.

— Да, войната ми се отрази, промени ме. Бях свидетел на истински геноцид... Първата война и геноцид от последната война в Европа. Така е било през тридесетте, когато нацистите са започнали да преследват евреите и да ги изстребват заедно с циганите и всички останали, които са мислели, че трябва да бъдат убити. Никога не съм си представял, че това може да се случи отново, или ако стане така, че светът ще го позволи — той поклати глава и сви рамене. — Но светът го позволи и то цивилизованият свят. Извини ме, Ванеса. Не трябваше да използвам подобни думи. Никой не е цивилизован, що се отнася до мен. Всичко е само лустро. Когато го остържеш, отдолу се показва чудовище — той я изгледа сериозно и продължи: — Като новинар трябва да бъда безпристрастен наблюдател, да наблюдавам и да отразявам балансирано.

Ванеса кимна.

— Да, разбирам, но това сигурно е много трудно за теб.

— Сега е така. Някога можех да се местя от едно бойно поле на друго, без да се разстройвам или безпокоя. Босна ме промени. Жестокостта, убиването на невинни жертви, на невъоръжени

граждани... Мили Боже, беше ужасно... онова, на което станяхме свидетели. Няма достатъчно силни или достатъчно лоши думи, за да го опиша.

Ванеса остана мълчалива.

След миг тя протегна ръка и хвана неговата, предлагайки му утеха без думи.

Бил също остана мълчалив известно време, но после каза:

— Ще направя специален репортаж за тероризма. Разполагам с два месеца. Ще започнем снимането през януари и ще продължим през февруари, така че филмът да бъде излъчен през март.

— Затова ли няма да останеш в Сараево?

— Точно така, ще пътувам из Средния Изток.

— Ще... — тя стисна ръката му и се наклони към него. — Ще можем ли да се срещаме?

— Надявам се, скъпа. Разчитам на това.

— Да направим ли Венеция наше място за срещи?

Той стисна ръката ѝ.

— Смятам, че идеята е чудесна.

— Ще дойдеш ли в Ню Йорк през декември?

— Към петнадесети. Имам две седмици почивка — той се вгледа в лицето ѝ. — Ще представлява ли проблем да се срещаме в Ню Йорк?

— Не, разбира се, че не. Искам да те помоля за нещо — усмихна се тя.

— Питай.

— Мога ли да се запозная с дъщеря ти?

— Наистина ли го искаш?

— Да, Бил, наистина.

— Тогава ще го уредя. Ще ви заведе на обяд. Хелена, майка ми и ти. Ще бъде чудесно да изляза с трите си любими момичета.

ГЛАВА 8

Ню Йорк, декември 1995

Ванеса Стюарт винаги се бе гордяла със своята честност. Не само към хората, с които живееше, но и към себе си. Откакто се помнеше, мразеше лъжците и дори онези, които си спестяваха истината.

Но в този мразовит декемврийски ден трябваше да признае, че от дълго време не е била откровена. Поне що се отнасяше до личния ѝ живот.

Вече нямаше съмнение, че се самозалъгва относно брака си. И бе лъгала Питър, като не го бе принудила да признае, че бракът им бе провален на много различни равнища.

Излъгах, като не го казах — помисли си тя, спомняйки си думите на Бил във Венеция от преди десет дни. Като не бях искрена с Питър, само задълбочих основния ни проблем. А проблемът съществуваше. Всъщност проблемите бяха много.

„Погледни истината в очите, Ванеса — напомни си тя. Бъди силна и приеми нещата такива, каквито са. Нищо не е както преди.“

Докато размишляваше за брака си, погледът ѝ разсеяно се плъзна по рисунките, разстлани пред нея. Двата с Питър отдавна вече не общуваха, всъщност общуваха трудно. Нещата, които споделяха в началото на брака си, отдавна бяха изоставени. На практика нямаша сексуален живот. А когато се любеха, то беше, защото се бяха карали. Питър вярваше, че това е най-добрият начин да се сдобрят. Определено това беше лесно за него, разсъждаваше тя.

Но освен това те прекарваха повечето от времето си разделени. Винаги бяха на различни места или поне така ѝ се струваше.

Интересите им също бяха много различни. Бяха се отдалечили... тъй като се развиваха в различни посоки.

„Това изобщо не е брак, помисли си Ванеса. Това е само имитация, наистина.“

Заедно сме по какво? Тя не знаеше защо са заедно. Освен ако не беше по навик. От лоялност. От липсата на нещо по-добро. От мързел. Коя беше истинската причина. Нямаше представа. Вероятно беше някаква комбинация.

Оставяйки молива върху дъската си за чертане, Ванеса се облегна назад и се загледа през огромния прозорец. Умът ѝ напрегнато работеше.

Нейното дизайнерско ателие се намиреше в сграда в Сохо, на ъгъла на „Мерсър“ и „Гранд“. Намиреше се на петия последен етаж и беше с южно изложение. Беше се влюбила в него от пръв поглед, защото беше просторно и много светло.

Гледката от прозореца ѝ беше позната, но винаги ѝ се наслаждаваше. Не се уморяваше да гледа към своята специална част на Манхатън. Великолепните сгради от деветнадесети век се извисяваха пред погледа ѝ, а в далечината можеха да се видят и двата небостъргача близнаци на Световния търговски център.

„Два века се съпоставяха, помисли си тя. Миналото. Настоящото. Бъдещето.“

Бъдещето. Тази дума се въртеше в ума ѝ.

Какво беше нейното бъдеще?

Дали трябваше да живее в лъжа с Питър? В този брак, който беше лъжа... не, с остатъците от техния брак.

Или дали щеше да го напусне?

Това ли криеше бъдещето? Живот без Питър Сمارт, единственият мъж, когото познаваше, с изключение на Бил Фицджералд? Това също не беше истина, ако трябваше да бъде откровена. В живота ѝ бе имало и друг мъж. Стивън Елис. Красивият ѝ колега. Първият ѝ любовник, единственият, докато не срещна Питър. И сетне се омъжи за него.

А сега Бил Фицджералд беше неин любовник. Нейният таен любовник. Дали заради Бил не беше готова да погледне истината в очите? Дали връзката ѝ с него не я бе принудила да бъде откровена за пръв път от няколко години насам? Да, беше заради Бил и заради онова, което изпитваше към него.

Въздъхна дълбоко. Не знаеше какво да направи. Дали да не накара Питър да разбере, че бракът им бе пълен фалш? Ако го стореше, какво щеше да се случи? Питър можеше да предложи да

започнат всичко отначало. Да се опитат да спасят брака си. И какво щеше да прави тогава? Да гради бъдеще с Питър Сمارт?

Онова, което бе казала на Бил за него, беше истина. Питър беше добър човек. И я обичаше по свой начин. Освен това се грижеше за нея, подкрепяше я в работата ѝ и я окуражаваше да напредва в кариерата си. Изразяваше грижите си по много начини, беше благонадежден и лоялен.

А тя беше абсолютно убедена, че ще го нарани и ще го направи нещастен, ако го напусне. Той зависеше от нея по толкова много начини.

Защо да напуска Питър?

Заради Бил?

Да.

Но Бил не я беше помолил да напусне Питър. Не беше казал нищо подобно. Всъщност той се бе съгласил на тази връзка, на тази тайна връзка доста бързо. Беше приел идеята да бъде неин таен любовник. Реално, той го бе предложил сам.

Но с Бил или без него, животът ѝ с Питър беше... празен? Да. Банален? Да. Самотен? По много начини, да. Те вече не споделяха нищо, поне тя го виждаше по този начин, така го чувстваше. Във връзката им имаше много бели полета. Поне за нея. Може би Питър изпитваше нещо друго. Може би очакваше по-малко от този брак, отколкото тя.

А какво искаше тя от брака си?

Емоции. Любов. Топлота. Приятелство. Истински споделени чувства. Разбиране. Твърде много ли искаше? Със сигурност, не. Определено тя можеше да му даде това.

Питър не ѝ бе предложил много от тези неща напоследък, точно обратното. И не беше ли това една от причините, поради която се озова в леглото с Бил във Венеция?

Да, отвърна ѝ вътрешният ѝ глас. Но се бе случило и защото беше привлечена силно от Бил. Дали беше влюбена в него? Да, беше. Не знаеше ли тя това още преди няколко дни, докато беше във Венеция?

„Влюбена, помисли си Ванеса. По-скоро беше полудяла.“

Здрачаваше се, когато Ванеса напусна студиото си и влезе в таксито, което бе поръчала по-рано. Когато колата се насочи към другия край на града, мислите ѝ отново се върнаха към проблемите ѝ. Обмислянето им не беше довело до резултат; определено не беше стигнала до никакви разумни отговори. Единственото, в което беше убедена, беше, че преживяното във Венеция, чувствата, които бяха споделили с Бил, ѝ посочиха колко незадоволителна е връзката ѝ с Питър.

Сравнения, помисли си тя. Мразя сравненията. Те са отвратителни. Но как да не сравнява емоционалната близост, на която се бяха наслаждавали с Бил, със суховатия живот с Питър?

Изведнъж осъзна, че Питър отказваше да ѝ даде любовта си, също както отказваше да имат и деца. Веднага отхвърли тази мисъл, не желаше да я обмисля сега.

Неочаквано промени решението си и се наведе към шофьора.

— Трябва да спра, преди да стигнем до адреса. Бих искала да ме откарате до „Лорд и Тейлър“, моля.

— Добре, госпожице — отвърна шофьорът и зави наляво по „Медисън“, когато стигнаха до Източна 39-та улица. Продължи по Пето Авеню, където се намираше старият известен магазин.

Таксито спря в странична улица, но Ванеса тръгна по Пето Авеню и започна да разглежда украсените за Коледа витрини. Възхищаваше им се още от времето, когато беше дете. Витрините бяха пълни с механични играчки и сцени от класически приказки, любими на всяко дете.

Залепи нос на стъклото, също както правеше като дете, усмихна се на себе си, взирайки се в прекрасната балерина, облечена в розова рокля, която правеше пируети. Музиката се чуваше на улицата и Ванеса бе връхлетяна от спомени, от които неочаквано гърлото ѝ пресъхна.

Баща ѝ и майка ѝ винаги я водеха да гледа „Лешникотрошачката“, ако бяха в Ню Йорк по Коледа, също както я водеха да разгледа витрините, преди да влязат в някой от тях, за да се срещне с Дядо Коледа и да му каже какво би искала за подарък.

Понякога не бяха в Манхатън по Коледа, а в Калифорния или Париж, или Лондон, в зависимост от филма или театралната постановка на майка ѝ. Или в зависимост от онова, което Терънс

Стюарт режисираше в момента. Тя беше единствено дете и винаги я водеха със себе си, където и да отидеха. Никога не бе страдала заради кариерите им в театъра; имаше прекрасно детство и все още беше много близка с родителите си.

Ванеса се отдалечи от витрината, тъй като неочаквано изпита чувство на тъга и самота. Изпълни я болезнена празнота, както често ѝ се случваше. Беше чувство, което винаги успяваше да потисне. Знаеше какво означава то — копнеж за дете. Но Питър не желаше да поеме отговорността за дете, така че тя бе потиснала дълбоко в душата си този копнеж, вглъбявайки се в работата си. Понякога ужасният копнеж я притискаше, точно като в този момент. Опитва се да го обуздае, да го отхвърли.

След като премина през въртящите се врати, Ванеса влезе в магазина с мисълта за Хелена — малкото момиче на Бил. Търсеше нещо наистина специално. Хелена беше на шест години, а имаше толкова много неща за дете на тази възраст.

Взе ескалатора и се качи в детския отдел. Разглежда десетина минути, но не откри нещо, което да привлече погледа ѝ.

Като прекосяваше магазина, Ванеса спря, за да си купи чорапогашник и дебели зимни къси чорапи, сетне се спря на щанда за козметика и си купи грим, от който се нуждаеше, и тръгна обратно към таксито.

Когато пристигна в апартамента на Източна 57-ма улица, Ванеса се изненада, когато разбра, че съпругът ѝ е у дома. Обикновено не се връщаше от адвокатската си кантора преди седем часа.

Той държеше няколко копринени вратовръзки в ръка и на лицето му светна усмивка, когато я видя. Питър я поздрави усмихнат:

— Здравей, скъпа.

— Прибрал си се рано — отвърна тя.

Той кимна и я целуна по бузата, когато тя спря до него.

— Багажът си ли стягаш? — тя смръщи красивите си вежди. — Заминаваш ли?

— За Лондон. Утре сутринта. Трябва да се срещна с Алекс Лоусън. Както знаеш, сега се снима там във филм. Както и да е, договорите за двата му следващи филма вече са готови и ще трябва да ги прегледаме заедно. Положението е малко по-сложно от обикновено.

— Да, разбирам.

— Не се сърди, Ванеса. Ще се върна след десет дни, определено ще съм тук за Коледа.

— Десет дни ли са ти необходими, за да разясниш договорите на актьор? Или е изключително тъп?

— Ванеса! Как можеш да говориш така за най-големия холивудски сърцеразбивач! — изсмя се той гърлено, забавлявайки се от забележката ѝ. — Точно ти! След като си израснала сред актьори!

Когато тя не отвърна и се опита да се отдалечи, той я хвана за ръката и нежно я обърна към себе си.

— Смятах да отпразнуваме Коледа на някое специално място като Мексико... Бали... Тайланд. Където пожелаеш.

— Майка ми ще е в Ню Йорк за Коледа... — гласът ѝ заглъхна. Неочаквано се почувства потисната.

— Добре, тогава ще останем тук. Това беше просто една идея. Няма никакъв проблем, скъпа — той се върна в спалнята.

Ванеса го последва, остави покупките от „Лорд и Тейлър“ на леглото и седна до тях.

Питър подбираше още известно време вратовръзките си, сетне забеляза израза на лицето ѝ.

— Какво ти е? — попита той и заобиколи леглото, изправяйки се пред нея.

Тя посрещна погледа му уверено, но изразът на лицето ѝ беше замислен. Съпругът ѝ беше на тридесет и осем години, строен, привлекателен, мъж в разцвета си. Беше общителен и чаровен, и беше популярен сред приятелите и клиентите си. Чудесен адвокат, той бе успял да се издигне бързо през последните няколко години и този успех му се бе отразил добре. Питър Смарт имаше всичко. Въпреки това личният му живот беше объркан. Тя със сигурност го знаеше; тя го споделяше с него. Беше празен, скучен и безсмислен. Какъвто беше и нейният. Не го ли забелязваше? Или не го интересуваше? Сетне сякаш някой я удари с чук. Дали в живота му нямаше друга жена? Затова ли нямаше какво повече да ѝ даде?

— Струваш ми се много странна — тихо отбеляза Питър.

Тя прочисти гърлото си.

— Съжалявам, че заминаваш. Надявах се да прекараме почивните дни заедно. Искам да говоря с теб, Питър.

Той се намръщи.

— За какво?

— За нас.

— Звучиш ми сериозно.

— Наистина съм сериозна. Виж, двамата с теб... Нещата просто не вървят напоследък.

Той слисано я изгледа.

— Не разбирам какво искаш да кажеш, Ванеса.

— Какъв е животът ни? — тя го изгледа пронизващо. — Ние сякаш се отдалечаваме с всеки изминал ден.

— Не бъди глупава! — възкликна той и леко се усмихна. — Животът ни е съвсем нормален. Ти постигаш всичко, което желаете, и имаш работа, която обичаш. Справяш се чудесно и завърши толкова много проекти. Аз също се справям много добре в адвокатската фирма. Нещата не могат да бъдат по-добри. Защо тогава да си задаваш въпроси за живота ни? Не разбирам какво имаш предвид.

Неочаквано Ванеса осъзна, че той е искрено озадачен. Тя възкликна:

— Но ние никога не сме заедно. Винаги сме на различни места, а когато сме в един и същи град, ти постоянно работиш до късно. Когато сме у дома, ти почти не разговаряш с мен, Питър. Има и още нещо. Изглежда, вече не сме близки и физически, както бяхме преди — беше на върха на езика ѝ да попита дали има връзка с някоя жена, но се отказа. Той също можеше да ѝ зададе този въпрос.

Питър поклати глава. Изглеждаше нещастен, смехът му бе изчезнал. Хвърли вратовръзките на стола, седна до нея на леглото и я хвана за ръката.

— Но, Ванеса, аз те обичам, ти знаеш това. Нищо не се е променило. Е, предполагам, че има промени. Аз преуспявам по начин, за който дори не съм си мечтал. Това означава много за мен, това е моят голям шанс и не искам да се проваля. Не мога, защото онова, което върша сега, се отнася до нашето бъдеще. Твоето и моето. За времето, когато остареем, както би се изразила.

— Старини! — възкликна тя. — Това не ме интересува! Искам да живея сега, докато съм млада!

— Та ние живеем и то много добре. Това е важното, скъпа — той се взря в очите ѝ и изрече тихо: — Предполагам, че напоследък съм те

пренебрегвал. Съжалявам — той я прегърна, опита се да я целуне, но Ванеса се отдръпна.

— Винаги си смятал, че можеш да разрешиш проблемите и недоразуменията ни в леглото — възрази тя.

— Но нали знаеш, че винаги ги разрешаваме, когато сме заедно в леглото.

— Добре ще е поне веднъж да се любим само защото го искаме, а не за да се одобряваме.

— Тогава нека го направим сега.

— Не желая, Питър. Не съм в настроение. Извинявай, но тази вечер не ми е до забавления.

Той леко се отдръпна, сепнат от саркастичния ѝ тон и бавно изрече:

— Това е заради бебето, нали? Затова са тези приказки, че се отдалечаваме. Така ли е, Ванеса?

— Не, не е.

— Знам, бях жесток с теб за бебето... — започна той, но рязко спря.

— Да, беше. Съвсем ясно ми даде да разбере, че не искаш деца.

— Не искам. Е, онова, което имах предвид, е, че не искам точно сега. Но чуй ме, скъпа, може би по-късно, след няколко години; тогава може да имаме деца.

Тя поклати глава и преди да се спре, произнесе:

— Вероятно ще трябва да се разделим, Питър. Да се разведем.

Изразът на лицето му моментално се промени и той седна вдървено на леглото.

— Категорично съм против! Не искам развод, нито пък ти. Това са пълни глупости. Просто си уморена след работата ти във Венеция и програмата, която сама си си определила с новата си колекция.

Ванеса го наблюдаваше напрегнато и осъзна, че той се страхува да не я загуби. Виждаше страха в очите му.

Когато тя не отвърна, Питър бързо продължи:

— Обещавам ти нещата да се променят, Ванеса. Откровено казано, смятах, че си щастлива с работата си като дизайнер. Не осъзнавах... че нещата между нас не са наред. Вярваш ми, нали?

— Да — уморено отвърна тя. — Вярвам ти, Питър.

Тя се изправи и тръгна към вратата. В гърдите ѝ се бе свила буца.

— Няма нищо особено за вечеря. Ще хапнем ли спагети и салата?

— В никакъв случай. Ще те заведа на ресторант, скъпа. Да отидем ли до „Мистър Чоу“?

Ванеса поклати глава.

— Нямам желание за китайска храна.

— Тогава да отидем в кръчмата „Ниъри“. Джими винаги е бил толкова гостоприемен, знам, че там ти харесва.

ГЛАВА 9

Саутхемптън, Лонг Айлънд, декември 1995

Ванеса огледа критично дневната на вилата. Несъмнено стаята изглеждаше овехтяла и определено занемарена.

Не я интересуваше това, че има овехтял вид; избелелите тапети, цветният кретон и избелелият стар килим бяха съществена част от очарованието ѝ. Притесняваше я най-вече чувството, че е занемарена. Знаеше, че цялата вила е съвестно почистена от местна жена, която се грижеше за къщата, но не ѝ изглеждаше много подредена.

Бил щеше да пристигне след няколко часа, за да прекара ден и половина с нея, и тя искаше вилата да изглежда добре. След като прекарваше толкова много време по бойните полета и в третокласни хотели, тя чувстваше, че Бил се нуждае от удобства, топлота и уют.

Когато родителите ѝ се разведоха преди няколко години, не знаеха какво да направят с вилата „Беделиа“. Нито един от двамата не я искаше и въпреки това не бързаха да я продадат. Странно, но твърдяха, че е по сантиментални причини. И двамата обичаха тази къща.

И така накрая я дадоха на дъщеря си. Ванеса беше много развълнувана от това.

Вилата беше разположена в далечния край На Саутхемптън върху парцел от три акра, който се разпростираше чак до Атлантическия океан. Не беше в луксозната част на града, нито беше нещо особено, просто къща, изградена от камък и дърво. Бяха я построили преди четиридесет години. Имаше четири спални, голяма кухня, дневна и библиотека. Имаше дълга покрита веранда от задната страна, с изглед към океана.

След като къщата стана нейна, тя превърна стария червен хамбар в ателие и кабинет и преобрази каменните обори в малка леярна с пещ. Точно тук, в ателието и работилницата си тя бе подготвила ръчно изработените стъклени модели, които отнесе във Венеция, за да ги изработват в Мурано.

Тъй като беше прекалено заета с работата си, Ванеса не обръщаше голямо внимание на вилата. Купища стари вестници и списания, които беше запазила по някакви причини, бяха натрупани на различни места; новите книги, които се надяваше да прочете някой ден, бяха струпани на скрина и на пода; няколко големи вази със сухи цветя, които изглеждаха толкова ефектни през лятото, сега бяха загубили цветовете си и се разпадаха. Поглеждайки към часовника си, тя осъзна, че е само осем часът. Бил трябваше да пристигне към един. Мавис Гловър, която се грижеше за къщата от години, обикновено идваше в девет.

Изведнъж реши да не я изчаква и се зае с купищата книги. Започна да ги отнася в библиотеката, като се опитваше да им намери място по лавиците. През следващия час тя работи усилено в дневната и изхвърли вестниците, списанията и изсъхналите цветя.

Накрая, като застана по средата на стаята и се огледа наоколо преценяващо, Ванеса реши, че положението се е подобрило значително. Дневната вече не изглеждаше претрупана, мебелите започнаха да се забелязват. Старинните мебели също се забелязваха. Тъмната им дървения контрастираше на фона на белите стени, а синият кретон на розови и червени лалета, с който бяха тапицирани канапето и фотьойлите и от който бяха направени завесите на прозорците, придаваше уют на стаята.

Никак не е зле, помисли си Ванеса и бързо се насочи към кухнята. Снощи, когато пристигна, беше поставила цветята, които бе купила от града, във вази; сега занесе една от тях в дневната. Втората отнесе на горния етаж в спалнята си.

Някога това беше светилището на родителите ѝ и според Ванеса това бе най-хубавата стая във вилата. Определено беше най-голямата. Беше с много прозорци, които гледаха към пясъчните дюни и океана, и имаше огромна каменна камина.

Цялата декорирана в жълто и синьо, стаята създаваше весело, слънчево настроение дори и в мрачните дни. Беше много комфортна и дори можеше да се каже, че е луксозна.

Ванеса влезе в спалнята, остави вазата с жълти рози на масичката за кафе пред камината и отиде в банята да си вземе душ. След като се изкъпе и облече, щеше да приготви обяд, докато Мавис чисти останалата част от вилата.

Докато стоеше под душа, оставяйки топлата вода да се стича по нея, Ванеса си позволи да мисли за Бил. Беше пристигнал в Ню Йорк миналия петък, на петнадесети декември, както бе обещал. Това беше преди пет дни. Бяха успели да изпият по няколко бързи питиета заедно в неделя и в понеделник. През останалото време той бе много зает с работата си, в Си Ен Ес, но когато имаше възможност, отделяше време за дъщеря си, а Ванеса не искаше да се натрапва през времето, което той бе отделил за нея.

— Ще тръгна с кола за Хемптън в сряда сутринта — бе й казал той, докато допиваха последното си питие в „Карлайл“. — Мога да остана до четвъртък, ако това те устройва. Как ти звучи?

Звучеше й чудесно и грейналото й лице бе отговорило на въпроса му.

Ванеса нямаше търпение да го види, да усети прегръдката му, да го целуне. Само при мисълта за него, тялото й се напрегна. Тя отвори очи и спря душа.

Няма време за фантазии, упрекна се тя и протегна ръка към хавлията. Както и да е, след няколко часа това щеше да е реалност. Щяха да бъдат заедно.

Ванеса се облече бързо. Избра плътен червен пуловер, който да подхожда на избелелите й джинси и тъй като денят беше студен, си обу дебели чорапи и кафяви мокасини. Единственото й бижу бяха чифт златни обеци.

След като си сложи малко грим и се напръска с парфюм, тя се втурна по стълбите към долния етаж, за да приготви обяда за Бил.

Той закъсняваше.

Ванеса седеше в малката библиотека, прелистваше „Таим“ и „Нюзуик“ и се питаше къде ли е той. Надяваше се, че не е попаднал на задръстване.

Глупава мисъл, помисли си тя. Беше сряда сутринта, по средата на декември и нямаше задръстване по пътищата от Манхатън дотук. Единствено през лятото този проблем беше истински кошмар. Беше сигурна, че Бил лесно ще я открие; беше му дала подробни инструкции как да стигне до вилата. И без това не беше трудно да я открие, беше до главния път.

Към един и четиридесет и пет той все още не бе пристигнал и тя започна да се тревожи все повече с всяка изминала минута. Точно се

колебаеше дали да се обади в работата му, когато чу шума от мотора на кола пред къщата и се втурна към вратата.

Когато видя Бил да слиза от колата и да вади чантата си от багажника, тя въздъхна с облекчение. Миг по-късно той влезе в къщата и на лицето му грееше усмивка.

Той я прегърна, а тя силно се притисна към него.

— Съжалявам, скъпа — изрече той. — Забавих се в телевизията, а докато излизах от Ню Йорк попаднах на задръстване. Предполагам, че хората пазаруват за Коледа.

— Всичко е наред... Реших, че нещо ти се е случило.

— Нищо не може да ми се случи — изрече той и повдигна лицето ѝ към своето.

— Хайде да отидем в дневната. Там е по-топло — прошепна Ванеса и го хвана за ръка. — Имам бяло изстудено вино или предпочиташ уиски?

— Виното ще свърши работа, благодаря.

Бяха застанали пред пращящия огън и отпиваха от виното.

— Липсваше ми, Ванеса.

— Ти също ми липсваше.

— Знаеш ли... Мисля постоянно за теб.

— Аз също... Искам да кажа, че мисля за теб.

— Странно — тихо каза той, като я гледаше настойчиво. — Имам чувството, че съм те познавал през целия си живот.

— Да, Бил, и аз имам същото чувство.

Той поклати глава и леко се усмихна.

— Не смеех да те докосна, когато бяхме в бара на „Карлайл“... Толкова силно ме възпламеняваш.

Тя го погледна, но не каза нищо.

Той също я наблюдаваше.

Остави чашата си върху камината, сетне направи същото с нейната чаша, доближи се до нея и я прегърна. Целуна я силно, притискайки я до себе си, искаше да ѝ покаже колко силно го възбужда.

Ванеса също отвърна на прегръдката му пламенно. Бил изрече с тих пресипнал глас:

— Толкова силно те желая.

Отдръпвайки се от него, тя кимна, хвана го за ръка и го поведе нагоре по стълбите към спалнята си.

Между тях се бе появило огромно напрежение. Съблякоха се бързо, споделяйки силното си желание да бъдат заедно. Когато легнаха в леглото, той започна да я гали и докосва, и да проучва всяка част от тялото ѝ. Не можеха да се наситят един на друг. Той я целуваше, а тя отвърщаше на целувките му със същата страст, която изпитваше във Венеция. Бил се наслаждаваше на близостта ѝ, на мисълта, че му принадлежи, че толкова отчаяно го желае. Изпитваше същото към нея. Това беше дълбока, ненаситна потребност.

Неочаквано той проникна в нея толкова бързо, че чу как тя възкликна от изненада и удоволствие. Силно го прегърна и обви краката си около него.

Ванеса лежеше тихо в прегръдките му.

Зимната следобедна светлина хвърляше бледи отблясъци по жълтите стени и ги огряваше в златисто.

Единственият звук идваше от лекото дишане на спящия Били от лекия плисък на вълните, който се носеше отдалеч.

Тази тишина я успокояваше. Любенето им беше страстно, бяха като обезумели, дори още повече отколкото във Венеция. Желанието, което изпитваха един към друг, беше изумително, зашеметяваше ги; когато всичко свърши, те се вгледаха един в друг удивено. Сега спокойствието беше като балсам за душата ѝ.

Като се изтегли леко, опитвайки се да не го събуди, Ванеса се наслаждаваше на чувството на удовлетвореност и задоволство. Колко различна беше с Бил; беше учудена от себе си. Всеки път, когато се любеха, те сякаш се извисяваха все по-високо, достигайки до все по-голям екстаз. След това винаги беше като замаяна.

В някои отношения Ванеса вече не можеше да се познае. Знаеше, че се е променила много, откакто срещна Бил Фицджералд. Той беше извадил на бял свят нещо еротично и чувствено у нея, караше я да се чувства женствена.

Ванеса се повдигна на лакът и погледна надолу към него. Напрежението и тревожният израз на лицето му бяха изчезнали.

Лицето му беше гладко, освободено от болки и грижи. Изглеждаше толкова млад, толкова уязвим. Трогваше я до дъното на душата ѝ.

Ванеса осъзнаваше, че близостта им не е само физическа и това ѝ доставяше удоволствие. Разбираха се взаимно и това ги караше да изпитват особена близост, която се срещаше рядко.

Знаеше, че е влюбена в него. Знаеше, че иска да бъде с него. Завинаги. Но възможно ли бе това? Тя не беше свободна. Имаше съпруг, който я обичаше, който щеше да се ужаси при мисълта да я загуби. А от нейна страна тя му дължеше лоялност и загриженост.

Тя отблъсна тези смущаващи мисли за Питър от ума си. Твърде рано бе да мисли за бъдещето... По-късно. Ще помисли за това по-късно.

Междувременно беше абсолютно сигурна само в едно. С Бил Фицджералд тя наистина беше самата себе си, без да се преструва и да мами. Беше истинската Ванеса Стюарт.

Тя донесе поднос с храна и бутилка бяло вино в спалнята, където си направиха пикник пред камината. И след като изядоха сандвичите с пушена съомга, сиренето „Бри“ и ябълките и изпиха по чаша вино, те се облякоха и излязоха.

Бледото слънце все още грееше в лазурното небе, а океанът блестеше в сребристо. Денят беше ветровит и по повърхността на океана се гонеха вълни.

Облечени с палта и шалове, те се бяха прегърнали, докато се разхождаха по дюните, забравили за света и всичко останало, с изключение на самите себе си и чувствата, които изпитваха.

По едно време Бил спря и я обърна с лице към себе си. Вгледа се в сивите ѝ очи.

— Толкова съм щастлив! — възкликна той. — По-щастлив откогато и да било!

— Какво каза? — извика тя, опитвайки се да надвика рева на океана.

— По-щастлив отвсякога — повтори той усмихнат, прегърна я през кръста и я притисна към себе си. — Обичам те — промълви той с устни, прилепени към ухото ѝ. — Обичам те, Ванеса Стюарт.

— И аз те обичам, Бил Фицджералд.

— Не те чух — подразни я той.

— Обичам те, Бил Фицджералд! — изкрещя тя с всички сили.

Смехът му изпълни въздуха.

Тя също се засмя и го прегърна.

А след това, хванати за ръце, се затичаха по пясъчните дюни, блъскани от вятъра, еуфорични от любовта си, щастливи, че са живи, че са заедно.

По-късно същата вечер те седяха пред камината в спалнята ѝ и слушаха цигулков концерт от Моцарт.

Ванеса неочаквано вдигна поглед към Бил и забеляза колко е погълнат от мислите си и колко е напрегнат, докато се взираше в пламъците.

— Добре ли си? — запита го тихо тя. Когато той не отговори, тя настоя: — Бил, какво се е случило?

Той вдигна глава и я погледна. Но не каза нищо. Разтревожена от тъгата, изписана на лицето му, тя попита:

— Скъпи, какво има? Изглеждаш толкова нещастен... дори разтревожен.

Той отново се загледа в огъня. Накрая изрече:

— За мен това не е игра.

— За мен също — тя се намръщи и го изгледа изумено.

— Следобед ти казах, че те обичам. Истина е.

Той я загледа толкова настойчиво, че тя възкликна:

— И аз те обичам. Имах предвид точно това, което казах, Бил. Не лъжа. Съмняваш ли се в мен?

Той остана мълчалив.

— Как е възможно да се съмняваш в мен? — извика тя. — Не е възможно да се симулират чувствата, които изпитваме един към друг.

— Знам и недей да тълкуваш погрешно мълчанието ми — бързо отвърна Бил. — Знам, че чувствата ти към мен са дълбоки — той се наклони към нея и я улови за ръката. — Просто исках да знаеш, че съм сериозен към теб — той замълча и се вгледа в очите ѝ. — Исках да го знаеш.

Ванеса кимна.

— Да, Бил, знам го.

— Никога няма да те изоставя, Ванеса.

— Може да промениш решението си — започна тя, но спря, когато забеляза строгия израз на лицето му.

— Няма.

Ванеса се облегна назад на канапето и се загледа с отсъстващ поглед към картината над камината.

Той тихо я запита:

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Ще кажа на Питър, че искам да се разведем.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

— Аз също. Никога не съм бил по-уверен в живота си — той се премести до нея на канапето, прегърна я и я притисна към себе си. Знаеше, че сега светът е в ръцете му. Тя беше единствената жена за него, единствената жена, която желаше.

ГЛАВА 10

Ню Йорк, декември 1995

Бил бе помолил Ванеса да се срещнат в „Таверн он дъ Грийн“ в дванадесет и половина в неделя и докато влизаше в известния ресторант в Сентръл Парк, тя осъзна какъв добър избор беше направил.

Атрактивен по всяко време на годината, ресторантът сега беше особено привлекателен с коледните си украси. Красиви коледни елхи бяха разположени на стратегически места, нанизани от малки светлилки блещукаха между клоните и във вазите с чимшир.

Прекрасните стъклени венециански полилеи, които бяха неразделна част от декорацията на залата, сега изглеждаха още по-красиви.

Бил веднага я забеляза. Изправи се и се забърза към нея, за да я посрещне.

Докато той се приближаваше, тя си помисли колко добре изглежда. Днес се бе облякъл много елегантно. Беше с морскосиньо сако, синя риза, тъмносиня вратовръзка и сиви панталони. Беше перфектен, като изваден от витрина.

Той я хвана за ръката и прошепна:

— Изглеждаш чудесно, скъпа — и я целуна леко по бузата. — Ела да те запозная с другите две жени, които обичам — добави той, докато я водеше към масата, а на лицето му грееше горда усмивка.

Ванеса моментално забеляза колко привлекателна и елегантна е майка му, изглеждаше далеч по-млада от шестдесет и две години. Облечена в тъмночервен костюм, който подходеше на добре фризираната ѝ кестенява коса, тя изглеждаше повече като по-възрастна сестра на Бил, отколкото като негова майка.

До майка му седеше несъмнено най-изящното дете, което Ванеса бе виждала. То беше с деликатни черти, големи светлосини очи, същите като на Бил, ѝ с лъскава тъмноруса коса, която се спускаше на къдрици до раменете ѝ.

— Досега не бях виждала толкова прекрасно дете — промълви тихо Ванеса, като се обърна към Бил.

Той стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти. Да, тя наистина е прекрасна, макар че го казвам аз.

Спряха до масата. Бил каза:

— Мамо, бих искал да те запозная с Ванеса Стюарт. Ванеса, това е майка ми, Друсила.

— Много се радвам да се запозная с вас, госпожо Фицджералд — каза Ванеса, като поемаше ръката на майка му.

— Здравейте, госпожице Стюарт — усмихна се сърдечно Друсила.

— О, госпожо Фицджералд, наричайте ме Ванеса:

— Само ако и вие ме наричате Дру. Всички ме наричат така.

— Добре, така да бъде — Ванеса погледна надолу към малкото момиче, облечено в синя вълнена рокля, което я разглеждаше любопитно. — А ти трябва да си Хелена — каза тя, подавайки ръка на шестгодишното момиченце.

— Да, аз съм — сериозно отвърна Хелена, поемайки ръката ѝ.

— Това е Ванеса — каза Бил.

— Радвам се, че се запознахме, Хелена — рече Ванеса и седна на стола, който Бил бе дръпнал за нея.

— Сега какво ще си поръчаме за пиене? — попита той и погледна към трите жени. — Какво ще кажете за шампанско?

— Би било добре — съгласи се Ванеса.

— Да, Бил, чудесно — отвърна майка му.

— Това празник ли е? — попита Хелена, вдигайки поглед към Бил.

— Защо питаш, Тиквичке?

— Баба казва, че шампанско се пие на празници.

— Тогава е празник — реагира Бил, а очите му бяха изпълнени с любов.

— А какво означава празник? — продължи да настоява Хелена.

Бил се замисли за момент, погледна към майка си и отвърна:

— Да сме заедно ние, четиримата. Да, точно това е празник и Коледа също е празник, разбира се.

— Да, но на мен не ми е разрешено да пия шампанско — отбеляза Хелена, взирайки се в него, сетне извърна поглед към Дру. — Нали, бабо?

— Несъмнено — твърдо отвърна баба й. — Поне докато не пораснеш.

Бил каза:

— Да, но ти е позволено „Шърли Темпъл“ и възнамерявам да ти го поръчам веднага — докато говореше, Бил направи знак на стоящия наблизо сервитьор, който веднага се доближи до масата и прие поръчката.

Ванеса каза на Дру:

— Идеята на Бил да дойдем тук на обяд е чудесна, мястото е много приятно.

Дру кимна.

— Права си, прекрасно е. Бил ми каза, че сте се запознали във Венеция. Когато е бил там с Франк Питърсън.

— Да... — поколеба се Ванеса за миг, сетне като забеляза грейналото лице на Бил, продължи по-уверено: — Прекарахме Деня на благодарността заедно.

— Бяхме единствените трима американци във Венеция на този празник — намеси се Бил. — Така че нямахме друг избор, освен да празнуваме заедно. И прекарахме добре.

— Бих искала да отида във Венеция — заяви Хелена, местейки поглед от баща си към баба си. — Мога ли?

— Някой ден, миличка — отвърна Бил. — Ще те заведем там, когато пораснеш малко.

— С татко ли работиш? — попита Хелена, като насочи вниманието си към Ванеса.

— Не — отвърна Ванеса. — Не работя в телевизията, Хелена. Аз съм дизайнер на стъкло.

Детето смръщи вежди.

— Какво е това?

— Правя модели на неща за дома, които са направени от стъкло. Във Венеция.

— О!

Ванеса носеше със себе си малък плик, който бе оставила до чантата си на пода.

Сега тя посегна към него и извади подарък, завързан с голяма розова панделка и заяви:

— Това е за теб, Хелена.

Детето го пое и се загледа в красиво опакования подарък.

— Какво е това?

— Нещо, което направих за теб.

— Мога ли да го отворя сега, татко?

— Да, но какво ще кажеш преди това?

— Благодаря, Ванеса — Хелена развърза панделката, разви хартията е вдигна капака на кутията.

— Чупливо е — предупреди Ванеса. — Извади го внимателно.

Хелена я послуша. Държеше стъклената фигурка внимателно в ръцете си. Очите ѝ се разшириха. Подаръкът представляваше извиваща се призма. Шлифованите ѝ страни задържаха светлината и отразяваха цветовете на дъгата.

— О, прекрасно е! — ахна детето доволно.

— Това е ледена шушулка с много цветове, направих я специално за теб.

— Благодаря — повтори Хелена, като продължаваше да държи в ръце стъклената шушулка и я движеше така, че да отразява светлината.

— Много е красиво — промърмори Дру, обръщайки се към Ванеса. — Ти си много талантилива.

— Благодаря.

Бил каза:

— Мога ли да го погледна, Хелена?

— Да, татко. Внимавай, Ванеса каза, че е чупливо.

— Ще внимавам — прошепна той и се усмихна на Ванеса, докато поемаше стъклената шушулка. — Много е красиво — изрече той, сетне кимна, когато сервитьорът донесе шампанското в кофичка с лед. — Можете да го отворите.

След като стъклената фигурка бе прибрана отново в кутията и поставена до стола на Хелена, виното беше разлято по чашите. Бил изрече:

— Честита Коледа на всички.

— Честита Коледа — отвърнаха останалите.

Хелена отпи от нейното „Шърли Темпъл“ и остави чашата на масата. Извърщайки се, тя настойчиво разглеждаше Ванеса и сериозно

я запита:

— Ти приятелка ли си на татко?

Изненадана от откровеността на детето, за миг Ванеса остана безмълвна.

Бил отговори вместо нея:

— Да, Хелена — той се усмихна на дъщеря си, след това погледна над главата ѝ към майка си и повдигна вежди красноречиво.

Друсила Фицджералд кимна одобрително. Тя одобряваше тази красива млада жена, която познаваше едва от двадесет минути. Във Ванеса имаше нещо специално, беше убедена в това, тъй като можеше добре да преценява хората. Ванеса трябваше да бъде окуражена, реши Дру. Всеки, който можеше да направи сина ѝ щастлив, имаше нейното одобрение. Той беше толкова самотен след смъртта на Силви. Беше мрачен от години. Не го бе виждала толкова жизнерадостен и весел от дълго време. Изведнъж тя изпита такова облекчение, сякаш от плещите ѝ се бе свалил огромен товар.

— Нека да поръчаме обяда — каза Бил.

— Знаеш ли какво искаш, Тиквичке?

— Да, татко. Бих искала яйца с кифличка, както миналия път.

— Яйца по бенедиктски — поясни Дру.

— Аз също бих искала да си поръчам, но не смея, заради холестерола. Предполагам, че ще трябва да се задоволя с раци.

Бил погледна към Ванеса.

— Какво ще си поръчаш?

— Същото като майка ти, Бил, благодаря.

— А аз ще правя компания на Хелена, ще си поръчам яйца по бенедиктски.

Хелена докосна ръката на Ванеса.

— Ще се омъжиш ли за татко?

Ванеса отново се сепна от откритостта на детето и нейното преждевременно развитие. Тя бързо погледна към Бил.

Дру се облегна на стола си, наблюдавайки останалите трима.

Бил се усмихна на дъщеря си и каза:

— Задаваш твърде много въпроси, Тиквичке, също като чичо Франк. Все още не знаем дали ще се оженим, или не... Трябва да се опознаем по-добре — Хелена кимна. — Но двете с баба ти ще сте първите, които ще научите, ако решим да го направим. Обещавам ти.

По-късно, докато Бил помагаше на Ванеса да влезе в таксито, той й прошепна:

— Идеята на детето не е толкова лоша, нали?

— Наистина — отвърна Ванеса.

— Вземи това, скъпа — прошепна той, поставяйки нещо в ръката й.

— Какво е това? — попита тя и сведе поглед, като осъзна, че държи в ръката си ключ. — За какво е?

— От апартамента, който наех в „Плаза“. За нас. Номер 902. Ще се видим ли по-късно за по едно питие тази вечер? Да кажем към девет?

— Разбира се — отвърна тя и пусна ключа в чантата си.

ГЛАВА 11

Венеция, януари 1996

Цял следобед валеше силен, проливен дъжд и нямаше намерение да спре. Небето бе мрачно и изпъстрено с черни облаци. Под него „Канале Гранде“ така беше придошъл, сякаш всеки момент щеше да прелее.

Ванеса се обърна от прозореца и леко потръпна. Въпреки че Бил бе пуснал отоплението по-рано, когато пристигна от летището, въздухът беше студен. Влагата сякаш проникваше до костите ѝ. Тя пристегна колана на хавлията и се сви на стола близо до радиатора.

Ванеса се радваше, че отново е във Венеция заедно с Бил. Виждаха се за първи път след коледните празници. Беше напуснал Ню Йорк в края на декември и бе пътувал из Средния Изток и Европа, Тел Авив, Йерусалим, Аман, Бейрут, Анкара и Атина бяха само някои от градовете в списъка му. Беше зает с подготвянето на специално предаване за тероризма за Си Ен Ес; времето беше от голямо значение, след като предаването беше предвидено да се излъчи в началото на март.

Бил бе пристигнал в двореца „Гритти“ ден по-рано от Ванеса. Беше долетял от Атина вечерта, преди Ванеса да отлети от Ню Йорк. Щяха да разполагат с пет дни в техния любим град. Тя имаше работа в стъкларската работилница в Мурано. Бил щеше да обработи сценария си за филма и щяха да бъдат заедно следобедите и вечерите.

Усмивка разцъфна на устните ѝ, когато си помисли за Бил и за любовта си към него. Той означаваше много повече за нея, отколкото си бе представяла, че е възможно. Той беше мъжът на живота ѝ. За остатъка от живота ѝ. Трябваше да бъдат заедно и нищо не можеше да ги раздели. Сега беше сигурна в това.

Лека въздишка се отрони от устните ѝ, когато си помисли за последните няколко седмици. Въпреки че се виждаше с Бил, че се бе запознала с майка му и Хелена, декември беше ужасен месец за нея. Питър бе останал в Лондон по-дълго, отколкото възнамеряваше, и след

като се върна в Манхатън, почти веднага замина за Лос Анджелис. Той пътуваше толкова много, че тя нямаше шанс да обсъдят личния им живот, а Коледата беше тъжна през по-голямата част.

Накрая, в началото на януари, тя го притисна една вечер. Беше се върнал от работа по-рано от обикновено. Като се опитваше да бъде колкото е възможно по-внимателна, Ванеса му каза, че иска развод.

Питър реагира бурно и бе твърдо решен да останат женени. Въпреки че накрая се съгласи, че връзката им не е онова, което беше, независимо от това той отказа дори да обсъжда въпроса за развод. Много просто, той отхвърляше тази идея и не искаше да я изслуша. Поне не онази вечер.

Ванеса осъзна, че може да направи само едно нещо, да продължи собствения си живот, да прави онова, което иска, и да бъде независима. Десет дни, преди да заmine за Венеция, тя събра кураж и напусна Питър, като взе всичките си вещи и ги откара в Сохо.

Ателието бе служило за апартамент, преди тя да го наеме. Имаше голяма функционална кухня, баня, тоалетна за гости и след като превърна задната стая в спалня, ателието се превърна отново в удобно място за живеене. Най-важното беше, че бе накарала Питър да осъзнае, че твърдо е решила да сложи край на брака им. Нейното изнасяне го бе потресло накрая бе разбрал колко сериозна беше тя за развода.

Както майка ѝ беше казала: „Действията говорят повече от думите, Вани, и е по-добре да приключиш всичко сега, докато все още си млада и можеш да започнеш всичко отначало, и можеш да си намериш друг партньор“. И двамата ѝ родители я подкрепиха в решението ѝ да напусне Питър. Но тя не им бе казала за Бил, защото реши, че е по-разумно да го запази в тайна за момента.

Ванеса чу ключа на Бил да се превърта в ключалката, вдигна глава и го видя. Изправи се и тръгна към него усмихната.

Беше слязъл долу преди няколко минути, за да вземе факс, който бе пристигнал от Ню Йорк. Той го размаха и каза:

— Нил Гудън и Джак Клейтън харесват материала ми засега. Нил пише, че няма търпение да види останалия материал — Бил ѝ подаде факса. — Ето, прочети го сама, скъпа.

Тя прегледа двете страници и му ги върна.

— Поздравления, Бил. От онова, което казва Нил, ти си направил чудеса за по-малко от три седмици. Не си ли развълнувай, че

предаването ти ще бъде истински удар.

— От неговите уста, в Божиите уши — каза Бил с широка усмивка, сложи ръка на раменете ѝ и я поведе към канапето.

— Трябва да отразя събитията в още два града, тогава ще мога да завърша всичко, що се отнася до репортажите. Когато се върнеш в Ню Йорк, аз ще се отправя към Париж, ще поработя там няколко дни с екипа си и продуцента. После ще отидем до Северна Ирландия. Белфаст ще е последната ни спирка. Измислих добро заглавие.

— Какво е?

— Смятам да нарека предаването „Тероризмът — лицето на Дявола“ Как ти се струва?

— Звучи добре. И казва точно онова, което възнамеряваш да отразиш.

Той кимна.

— Да, предполагам, че е така. Успях да отразя тероризма по цял свят. Заснехме интервюта с експерти и с някои терористи, които са в затвора в Израел. Започвам новия материал с предговор за тероризма от 1972 година с убийството на олимпийските атлети и с убийството на лорд Маунтбатън от ИРА до бомбения агентат в „Световния търговски център“ и експлозията в Оклахома Сити. Стремя се да го направя много лично и близко. Искам да развълнувам обикновения американец. Ще използвам интервюта с оцелели от тероризма и с близки на жертвите. Доволен съм от свършеното досега — Бил се изправи, прекоси стаята, отиде до минибара и взе бутилка минерална вода. — Искаш ли нещо, Ванеса?

Тя поклати глава.

Бил се върна до канапето и седна до нея. След като отпи глътка вода, той остави бутилката на масичката и я прегърна.

— Да се преместиш в ателието беше добра идея, Ванеса. Това ще покаже на Питър, че си сериозна за развода.

— Да, така е. Той ми се обади вчера, точно преди да тръгна за летище „Кенеди“. И докато преди не беше съгласен с развода, сега прозвуча по-отзивчиво, беше малко по-сговорчив. Останах с впечатлението, че започва да възприема идеята ми.

— Какво облекчение — Бил я изгледа настойчиво. — Каза ли му за мен? За нас?

— Не, не го сторих, Бил. Не мисля, че е необходимо. Това ще е като да покажеш червено знаме на бик. Много ще го ядоса.

— Не ме интересува дали знае. Аз съм голямо момче. Мога да се грижа сам за себе си.

— Да, но защо да посипваш със сол раната? Все едно, Питър започва да приема, че връзката ни не е добра от години... Предпочитам да оставя нещата такива, каквито са.

— Както кажеш, скъпа, ти си шефът.

Тя го дари с усмивка, пълна с любов. Той се наклони към нея и я целуна по устните.

— Портиерката ми каза, че Венеция ще бъде наводнена към седем часа. Тази вечер няма да ходим до „Бара на Хари“. Ще трябва да вечеряме тук.

— Добре, Бил. Ресторантът долу е доста добър.

— О, но аз мислех да си поръчаме нещо в стаята, да вечеряме тук.

— Добре, щом искаш. Мисля, че така е по-удобно и няма да се налага да се обличам.

Той кимна и протегна ръце към нея.

— Такава беше мисълта ми.

— Веднъж ти предложи Венеция да е нашето място за срещи — каза Бил доста по-късно същата вечер, след като се бяха любили, вечеряли и отново се бяха любили. — И мисля, че идеята ти е прекрасна. Това е много удобно за мен.

Бяха в леглото и Ванеса лежеше в прегръдките му. Тя вдигна поглед към него.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато приключа с предаването за тероризма, ще ме изпратят в Средния Изток. Ще се установя или в Израел, или в Ливан. Независимо къде ще съм, винаги ще мога да долетя до Венеция. Това няма да ме затруднява. Ще се опитам да съм винаги тук за няколко дни, когато работиш в стъklarската работилница в Мурано.

Лицето ѝ грейна.

— О, Бил, това ще е чудесно. Така ще можем да се виждаме всеки месец. Е, когато е възможно. Защо ще заминаваш точно за Средния Изток?

— Не исках да се връщам в Босна, както знаеш, въпреки че там отново има размирици. Ако искаш да знаеш, там винаги ще е така. Мирът е доста крехък, особено ако частите на ООН се оттеглят. Въпреки това не исках да се връщам там. Джак Клейтън го знае отдавна. Така че ме помоли, ако желая да се върна в Средния Изток и да отразявам събитията в района. Познавам го добре, а и Франки е в Ливан — той се усмихна. — Казвам ти го, защото смятам, че ще се установя в Бейрут, заедно с Франки в хотел „Комодор“.

— Кога ще заминеш, скъпи?

— По някое време през март. Ще монтираме предаването за Си Ен Ес в Ню Йорк до средата на февруари и след това ще замина.

— Смятах, че нещата в Средния Изток са се оправили.

— Да, така е, доколкото е възможно в този район. Там винаги става нещо, дали в Иран или Либия, в Саудитска Арабия или Сирия, в Ирак, или в Израел. Постоянно избухват размирици — обясни Бил.

— Ако назначението ти е от март, кога мислиш, че ще можем да се видим отново?

Бил я притисна към себе си. Усмихна ѝ се, а в ъгълчетата на сините му очи се появиха бръчици.

— През март, разбира се, в края на март.

ГЛАВА 12

Венеция, март 1996

— Сигурни ли сте, че няма съобщение за мен? — попита Ванеса, взирайки се напрегнато в портиера на двореца „Гритти“.

— Не, госпожице Стюарт, няма съобщения — той ѝ се усмихна извинително и добави: — Няма нищо. Няма факсове, нищо, госпожице.

— Благодаря — Ванеса се обърна и бързо се отправи към асансьора.

Когато се върна в стаята си, тя седна до писалището пред прозореца и се загледа разсеяно към Канал е Гранде.

Беше хладна, ветровита събота в края на март, но слънцето беше изгряло и придаваше известен блясък на следобеда. Тя не обърна никакво внимание на времето; мислите ѝ бяха насочени към Бил. Отвори бележника си, в който отбелязваше срещите си, и се загледа в датата.

Тридесети март. Беше във Венеция от четири дни и работеше в стъklarската работилница. Бил трябваше да пристигне в четвъртък следобед, на двадесет и осми, за да прекарат почивните дни заедно.

Но закъсняваше с четиридесет и осем часа и тя не разбираше защо. Все пак Бил не беше във военна зона и не беше в опасност. Бейрут беше спокоен в този момент, беше ѝ го казал лично. Тя отхвърли мисълта, че може би нещо му се е случило.

Тогава ѝ дойде наум, че може би е заминал за друго място в Средния Изток, за да отрази някакво събитие. Беше ѝ говорил за Египет и Судан, докато беше в Ню Йорк през февруари. Успяха да се срещнат само веднъж, защото той беше зает с филма си, а след това трябваше да отлети за Бейрут.

Да, вероятно това беше причината за закъснението му. Вероятно сега летеше към Венеция от някоя далечна точка на света. Тази мисъл я успокои, но миг по-късно отново започна да се тревожи. Ако беше закъснял заради някакъв репортаж, защо не ѝ се бе обадил?

Мръщейки се на себе си, Ванеса посегна към бележника си и бързо откри номера на хотел „Комодор“ в Бейрут. Вдигна слушалката и набра номера на Бейрут и хотела.

След секунда чу гласа на телефонистката на хотела.

— Хотел „Комодор“.

— Господин Бил Фицджералд, моля.

— Момент, ако обичате.

Тя чу сигнала. Стори ѝ се безкраен. Бил не се обади. Не беше в стаята си.

— Няма отговор — съобщи телефонистката. — Искате ли да оставите съобщение?

— Да, моля. Предайте, че Ванеса Стюарт се е обаждала. Може да ме намери в двореца „Гритти“ във Венеция — сетне тя продиктува телефонния си номер и затвори. Остана неподвижна и втрещена в телефона.

След малко се изправи и отиде до масичката. Взе дистанционното и засили звука. По Си Ен Ес даваха прогнозата за времето в Щатите. Тя седна на леглото и през следващите няколко часа гледа телевизия.

Световните новини. Американските новини. Бизнес новините. Спорт. Но никакви новини за Бил Фицджералд, международният кореспондент на Си Ен Ес.

Късно вечерта за стотен път Ванеса провери телефонния секретар в Манхатън и във вилата в Саутхемптън. Нямахше никакви съобщения от Бил.

Поръча си сандвичи, плодове и горещ чай. Не беше яла нищо от закуската насам и неочаквано изпита глад. След леката вечеря, отново започна да гледа Си Ен Ес до ранните часове на другия ден. Повечето предавания бяха повторение на онова, което вече бе видяла, а умът ѝ и без това се рееше някъде другаде.

В неделя сутринта, след като изпи чаша кафе, Ванеса набра номера на хотел „Комодор“ в Бейрут и помоли да я свържат с Бил Фицджералд.

Отново никой не отговори от стаята му.

Този път Ванеса помоли да я свържат със стаята на Франк Питърсън. Стискаше слушалката и се вслушваше в сигнала, като се надяваше поне Франк да се обади. И него го нямаше.

След секунда телефонистката на хотела се обади.

— Съжалявам, изглежда и двамата са излезли. Ще оставите ли съобщение?

— Да, за господин Фицджералд. Да се обади на Ванеса Стюарт в двореца „Гритти“ във Венеция.

Ванеса прекара ужасно неделата в очакване телефонът да иззвъни и гледайки Си Ен Ес по телевизията. Отново провери телефонния секретар в Щатите и отново нямаше никакви съобщения. Нямаше никакви вести от никой. Дори се обади в бюрото за международни новини в Си Ен Ес в Ню Йорк, но те, както и предполагаше не ѝ дадоха информация за делата на Бил.

Късно следобед вече се бе отказала да се надява, че Бил ще дойде. Във всеки случай трябваше да отлети за Ню Йорк в понеделник сутринта, така че започна да подрежда куфара си. Беше объркана и разочарована, и притеснена.

Същата нощ, когато си легна, Ванеса не можа да заспи. Въртеше се неспокойно и се молеше утрото да дойде по-бързо.

Накрая вероятно бе задрямала, защото се стресна на разсъмване. Докато лежеше в мъждивата сивкава светлина, Ванеса накрая призна пред себе си онова, което отказваше да си признае през почивните дни: истинската причина, поради която Бил не се появи, бе, че той вече не се интересува от нея. Тяхната връзка бе приключила за него. Край.

„Не, помисли си тя, той ме обича. Сигурно греша.“

И въпреки това дълбоко в себе си тя бе убедена, че е права. Нямаше друга причина за отсъствието му.

Затвори очи и си спомни всичко, което ѝ бе казал... Че я обича... Че това не е игра... Че е сериозен по отношение на нея. Защо го бе сторил, ако вярваше в онова, което ѝ бе казал?

Е, може би е вярвал в тези неща, когато ѝ ги бе казал. След това тънко гласче някъде в главата ѝ започна да ѝ нашепва, че той е майстор на думите. Жонглираше с думите. Изричаше ги толкова лесно и гладко. Не беше ли това част от таланта му? Не ѝ ли беше споменавал, че баба му винаги бе казвала, когато е бил малък, че е целунал Бларни Стоун^[1]?

Имаше и още нещо. Той отново бе в компанията на Франк Питърсън, най-добрият му приятел, второто му аз. Франк беше мъжът, който Бил охарактеризираше като Дон Жуан. Бе се изразил точно с тези думи. Може би бяха някъде заедно през почивните дни. Бил беше много близък с Франк и, беше дълбоко впечатлен от него. И вероятно някои от навиците на Франк бяха заразни.

Неочаквано се почувства като глупачка. Бе чакала Бил четири дни, а от него нямаше никаква вест. Като главен кореспондент за Си Ен Ес той имаше достъп до телефони, където и да се намираше. Можеше да ѝ се обади отвсякъде.

Но не го бе направил и това беше факт, който не можеше да пренебрегне.

Гърлото ѝ се свиваше и тя откри, че трепери. В очите ѝ се появиха сълзи. Изправи се, светна лампата и погледна будилника. Беше пет часът. Седна на леглото за момент, опитвайки се да се успокои. Въпреки че бе болезнено, трябваше да си признае, че я бе изоставил. Никога нямаше да разбере защо. Отново заплака и откри, че не може да спре.

[1] Скала близо до Корк в Ирландия, за който има поверие, че който я целуне, ще стане талантлив и мил. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Саутхемптън, Лонг Айленд, април 1996

— С течение на годините открих, че колкото повече обичаш някой, толкова повече той може да те разочарова накрая — бе казала майка ѝ някога, добавяйки: — И по мое мнение мъжете разбират това по-добре от нас. Не забравяй това, Вани. Не отдавай цялата си обич. И няма да те измамат. Ето защо те са по-находчиви за тяхно добро.

Но тя бе отдала цялата си обич. И сега беше измамена. Беше си припомнила мъдрите думи на майка си твърде късно.

Истина ли беше това? Дали мъжете се показваха в най-добрата си светлина? Това ли бе направил Бил?

Наистина тя много го обичаше, бе му се доверила напълно. А накрая той я разочарова горчиво. Но не, това беше много повече от разочарование, нали? Бе я унижил, бе я накарал да изглежда като глупачка, дори смешна и я бе наранил толкова много, че тя мислеше, че няма да се възстанови след този удар. Бе наранил дълбоко душата ѝ.

Тя бе толкова откровена с него, толкова искрена, като изложи на показ душата си. Бе му дала всичко, което можеше да му даде, много повече отколкото бе дала на всеки друг мъж, дори на съпруга си.

Изглежда нейната любов и обожание не означаваха нищо за него. Отхвърли я толкова лесно, сякаш я бе наел от бара на хотела.

Неочаквано тя си спомни нещо, което ѝ бе казал за Франк — че той се обзалагал за жени. Вероятно всички мъже го правеха.

Ванеса въздъхна дълбоко и тръгна по пясъчните дюни с натезало сърце, а умът ѝ все още бе замъглен от болката, която Бил ѝ бе причинил.

Беше хубав слънчев априлски ден — студен, но слънцето грееше на бледото синьо небе. Океанът беше спокоен, въпреки вятъра, който духаше.

Тя вдигна поглед към небето, когато чу писъка на чайките. Наблюдаваше ги, докато се виеха из небето между облаците.

Вятърът я блъскаше към брега. Тя се сгуши в якето си и пъхна ръце в джобовете. Беше депресирана и паднала духом.

Много добре осъзнаваше, че депресията и се дължи на Бил Фицджералд и онова, което ѝ бе причинил. Беше ѝ трудно да повярва, че е изчезнал от живота ѝ по такъв начин, но истината беше такава. Понякога дори се опитваше да си каже, че не я е грижа, но това също не беше вярно.

Тяхната връзка беше толкова пламенна, толкова страдна във всяко едно отношение и толкова... Той я беше завладял напълно, а сетне изчезна от живота ѝ, когато се бе отегчил от нея. Просто така. С един замах! Тя просто бе изчезнала. Толкова ли кратка беше връзката им? Така ли бързо се изчерпаха чувствата му? Не беше убедена. Как можеше да бъде сигурна в каквото и да било отново?

Ванеса усети дъждовните капки по лицето си и вдигна глава нагоре. Тъмни облаци бяха покрили небето. Внезапно проблесна светкавица, сетне чу гръмотевицата.

Обърна се бързо и се запъти обратно към къщата през дюните. Прибра се точно навреме. Развихри се ужасна буря, придружена с ужасен порой.

Тя заключи вратата, свали якето си и отиде в библиотеката. Включи осветлението, драсна клечка кибрит и запали дървата, които Мавис бе подредила в камината.

Откакто бе дошла тук, Мавис Гловър я посещаваше почти всеки ден, като се грижеше за нея, носеше ѝ плодове и зеленчуци и други неща. Веднъж Мавис предложи да ѝ купи списания и вестници, но Ванеса отказа. Външният свят не я интересуваше, беше се изолирала от него.

След като се върна от Венеция, тя се премести за постоянно в Саутхемптън. Беше се превърнала в отшелник. Беше изключила телефона, радиото и телевизора. Всъщност беше се заклела никога повече, докато е жива да не гледа телевизия.

Не контактуваше с никого. Единственият човек, който виждаше и с когото разговаряше беше Мавис.

„Ближа си раните, помисли си тя, когато се отпусна на канапето пред камината. Ближа си раните като ранено животно.“

Истината беше, че не искаше да вижда никой, дори майка си. За нея светът бе свършил.

Питър бе изпратил документите за развода ѝ — пристигнаха, вчера със специална пратка. Тя се бе изсмяла на глас, когато ги видя. Сякаш това имаше някакво значение сега. Тя настояваше за развод, когато Бил беше част от живота ѝ, а сега очевидно той я бе отхвърлил.

Гневът се възпламени в нея, а с него дойдоха и горещите сълзи. Тя притисна лице към възглавницата и плака, докато сълзите ѝ пресъхнаха.

Сепна се и се изправи. Огънят в камината догаряше. Загледа се в часовника. Беше пет часът. Време бе да поработи.

Ванеса стана от канапето и се отправи към прозореца, за да провери дали дъждът е спрял. Небето беше чисто, не се виждаше нито един облак.

Облече якето си и бавно тръгна през поляната към червения хамбар. Спря се за миг, когато премина покрай дърветата от лявата страна на къщата. Преди години майка ѝ бе засадила стотици нарциси, а и тя самата продължаваше да ги засажда, откакто къщата стана нейна.

Много от тях показваха жълтите си главички, които се огъваха под поривите на вятъра. Изглеждаха като бледожълти пламъчета на меката следобедна светлина. Колко красиви бяха. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Тя изтри мокрите си страни и продължи нататък.

Влезе в ателието и след малко се концентрира върху работата си. Отиде до дъската за чертане, намести лампата над нея и бързо започна да скицира, да рисува сфери и кълба, докато откриеше правилната форма, която се въртеше в ума ѝ. Успокои се, когато се спря на бърбекообразни овални форми.

Работата беше нейното спасение. Беше ѝ трудно да спи през нощта и затова бе променила дневния си режим. От пет до единадесет часа създаваше модели в хамбара. Вечеряше в полунощ, а през останалата част на нощта четеше книги, докато умората не я надвиеше.

След като завърши рисунките на моделите, започна работата си в стъklarската работилница. Докато работеше, се чудеше дали някога ще може отново да отиде до Венеция. Щеше да ѝ се наложи, заради

работата ѝ. Знаеше, че трябва да си намери друг хотел. Повече никога нямаше да стъпи в двореца „Гритти“.

ГЛАВА 14

Бейрут, април 1996

— Ти беше там, Джо! Какво се случи всъщност? — изви се гласът на Франк Питърсън. Лицето му беше бледо, изглеждаше напрегнат и разтревожен. Надвесвайки се над масата, той не откъсваше поглед от Джо Алонсо. — Какво, по дяволите, се случи с Бил? — запита отново той.

Джо поклати глава. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Казвам ти, Франк, всичко свърши, преди да успея да мигна. Бяхме в Западен Бейрут, недалеч оттук, близо до джамията. Всички излязохме от колата Майк, Бил и аз. Бил тръгна към джамията, а ние с Майк отидохме до багажника да извадим апаратурата. Неочаквано голям Мерцедес спря до нас. Трима младежи излязоха от него, грабнаха Бил и го натикаха в колата. След това Мерцедесът изчезна.

— И ти не го последва? — сурово запита Франк звуковия техник. — Мили Боже, Джо!

— Знам, знам, Франк. Предполагам какво си мислиш. Но двамата с Майк бяхме като потресени. Не можехме да повярваме на очите си.

— Така че не реагирахте.

— Реагирахме, но не достатъчно бързо! След няколко секунди се качихме в колата и тръгнахме след мерцедеса, но не го открихме. Проклетата кола просто изчезна, сякаш се изпари.

— Тези местни терористи познават страничните улици много добре — констатира Франк и се загледа замислено в Джо. — И ако двамата с Майк не вадехте апаратурата от багажника, вероятно също щяхте да бъдете отвлечени — изтъкна той с приглушен глас.

— Сигурно! — отвърна Майк Уилямс, който стоеше до масата, на която Джо и Франк седяха в бара на Мариот в района „Хамра“ в Бейрут.

Франк скочи, щом забеляза Майк, хвана го за ръката и го разтърси:

— Ела при нас, Майк. Току-що говорихме с Джо за отвличането на Бил.

— Ужасна история... Страшно се изплашихме... — Майк тежко се отпусна на стола. Изглеждаше уморен и притеснен. — Кога се върна в Бейрут, Франк?

— Снощи. Долетях от Египет. Отразявах новините оттам, избухнаха нови сблъсъци между израелци и „Хизбула“. Гражданската война приключи, всичко се възстановява, но неочаквано отново започнаха престрелки. Дали наистина някога са преставали да се бият?

— Съмнявам се — отвърна Майк. — Все пак израелците за пръв път атакуват Бейрут открито. И то с ракети „Хелфайър“ с лазерно насочване, изстреляни от четири хеликоптера. Направо зяпнах, когато това се случи преди два дни.

— Да, но израелците всъщност отвърщаха за бомбардировките на „Хизбула“ в Израел — изтъкна бързо Джо.

Франк кимна.

— И след израелската атака над Бейрут, „Хизбула“ отвърнаха вчера, като изпратиха по тях още четиридесет ракети. Войната на изтощение продължава.

— Нищо не се е променило — промърмори Майк, махна на сервитьора и поръча уиски с лед.

Франк каза:

— Ще повярвам, когато видя историята за отвличането на Бил по Си Ен Ес. Мили Боже, той е бил отвлечен малко след като се бяхме разделили. Отлетях от Бейрут на двадесет и седми, а той е бил отвлечен на следващия ден. И през цялото време, докато ме нямаше, мислех, че си прекарва добре във Венеция.

— Той не успя да стигне до Венеция — отвърна Майк. — Сигурен съм, че осъзнаваш, че репортажът за него беше отложен с няколко дни с надеждата, че ще го освободят бързо. Когато това не стана, пуснаха историята в ефир.

— Кой стои зад това? Научихте ли нещо? — попита Франк.

— Не, не научихме нищо — отвърна Джо.

— Току-що говорих с Джак Клейтън по телефона — обясни Майк. — В телевизията все още нямат никаква информация. Никой не

поема отговорността, както обикновено правят тези кучи синове. Всичко е пълна мистерия. Пълна тишина от терористичните групи според Ню Йорк.

— Трябва да са „Хизбула“ — уверено изрече Франк. Той се извърна от Майк към Джо и повдигна вежди. — Кой друг може да бъде?

— Прав си — съгласи се Джо. — Това си мислехме и двамата с Майк. Поне вярваме, че „Ислямистки джихад“ е зад всичко това. Ти знаеш най-добре. Франк, те са напълно луди. Те са онези, които отвлякоха Тери Андерсън и Уилям Бъкли, и не се славят с това, че освобождават заложниците си бързо.

— Тери Андерсън беше заложник седем години — промърмори Франк.

— Не ми напомняй — строго го прекъсна Майк. — Между другото свързахме се с майката на Бил.

— И аз разговарях с нея от Египет — отвърна Франк, — веднага щом разбрах какво се е случило. Забележително е как се владее.

Джо обясни:

— Опитваме се да говорим с нея всеки ден. За беда няма какво да й кажем.

— Нашите телефонни обаждания означават много за нея, сигурен съм — Франк вдигна чашата си и допи уискито си. Облегна се на стола си и се замисли за Ванеса. Опитваше се да се свърже с нея дни наред, но никой не отговаряше в ателието или във вилата. — Какво прави телевизионната компания, за да открие Бил? — попита той.

— Не могат да направят кой знае какво — каза Майк. — Снимката на Бил бе разпространена из Бейрут, в Ливан и в Сирия, въпреки че репортажът не беше излъчен веднага. Правителствата на двете държави са подложени на голям натиск още от самото начало. Въпреки че историята не бе пусната в ефир веднага, шефовете на Си Ен Ес моментално взеха нещата в свои ръце още същия ден, в който Бил бе отвлечен.

— Беше оказан натиск дори върху Белия дом. Нека си признаем, Франк, никой не може да направи нищо, докато някоя организация не заяви, че отвлечането е нейно дело. Едва тогава правителството на САЩ и телевизионната компания могат да настояват за освобождаването му.

— Винаги съм се шегувал с него, че е брониран — започна Франк и замлъкна, когато Алън Брент, кореспондентът за Средния Изток на Си Ен Ен, спря пред тяхната маса.

— Току-що получихме новини — каза той. — „Хизбула“ твърди, че Бил Фицджералд е при тях.

— О, мили Боже! — извика Франк.

— Откога са тези новини? — попита Джо.

Алън Брент погледна часовника си.

— Сега е седем, значи е било към шест и половина.

Марк Лоурънс, който отразяваше отвличането на Бил за Си Ен Ес, се появи на вратата на бара. Когато забеляза екипа на Си Ен Ес с Франк и Алън Брент, той се забърза към тях и се обърна към Майк:

— Предполагам, че си научил, че „Ислямистки джихад“ е отвлякъл Бил.

— Да — отвърна Майк. — Алън току-що ни каза.

— Надявам се Бил да е добре — извика Франк. — Моля се на Бога да е добре. Тази група са фанатици, непостоянни и непредсказуеми.

В тъмната малка стая беше задушно.

Бяха заковали стари дъски по прозорците и само през малките цепнатини се процеждаше светлина.

Бил Фицджералд се обърна несръчно на тясната койка, защото движенията му бяха ограничени от белезниците и веригите. Накрая успя да легне по гръб. Лежеше и се взираше в тавана, като се опитваше да разбере кой ден е.

През цялото време се опитваше да не губи представа за дните; предполагаше, че е заложник от две седмици. Когато питаше различните си пазачи, те не желяеха да му отговорят. Всичко, което му казваха, бе: „Млъкни, американска свиня!“

Беше мръсен и му се искаше да му позволят да си вземе душ. Откакто бе затворен, му бяха позволили да се изкъпе само два пъти. Дрехите му бяха мръсни и измачкани и затова ги бе помолил да му дадат чисти, което направиха едва вчера. Хвърлиха към него памучното бельо, фланелката и памучните панталони. Свалиха му

веригите, за да се преоблече. Дрехите бяха евтини, но беше облекчение да си отново с чисти дрехи.

Нямаше представа къде се намира — дали все още беше в Бейрут, или в долината Бекаа, огнището на действията на „Хизбула“, където поддържаната от Иран полиция държеше всичко под контрол. Толкова много заложници бяха задържани там.

Бил дори не знаеше защо са го отвлекли, с изключение на това, че беше журналист и американец. Но беше сигурен в едно — в идентичността на похитителите си. Бяха млади мъже от „Ислямистки джихад“, терористичната армия на „Хизбула“ и при това много опасни. Някои от тях бяха като луди, на ръба, способни на всичко.

Държаха го окован, постоянно го обиждаха и го биеха всеки ден. Храната, която му носеха, винаги беше вмирисана, негодна за ядене. Но той нямаше намерение да се пречупи.

Бил поддържаше ума си непрекъснато зает, доколкото му бе възможно.

Мислеше най-вече за детето си, за майка си, за Ванеса, жената, която обичаше. Тревожеше се за тях, чудеше се как бяха възприели отвличането му. Той вярваше в тях и знаеше, че ще са силни; дори дъщеря му щеше да се държи смело.

Докато лежеше, вирайки се в мръсния таван, той си представяше лицето на Ванеса, проектираше образа ѝ на тавана.

Колко прекрасна беше тя, колко специална и толкова скъпа за него. Имаше голям късмет, че я срещна. Знаеше, че биха имали чудесен живот. Първото, което щеше да направи, когато го освободят, бе да си направят дете. Тя отчаяно искаше да има деца, беше му го признала последния път, когато бяха заедно.

Тревожеше се за нея през първите няколко дни, защото знаеше, че е сама във Венеция и го очакваше. С мисълта, че той не се е появил.

Бил чу как ключът се превърта в ключалката. Взря се във вратата и се подготви за поредния бой. В здрача забеляза похитителите му да влизат в стаята.

— Превръзка за очите — каза млад мъж, докато прекосяваше стаята и показваше мръсна кърпа на Бил.

— Защо? — попита той и седна.

— Не говори, американска свиня! Американски шпионин! — изкрещя младият мъж и завърза очите му грубо. Изправи го на крака и

го поведе навън от килията.

— Къде ме водите? — попита Бил. Не говори! — изкрещя терористът и изблъска грубо Бил навън от килията.

ГЛАВА 15

Саутхемптън, Лонг Айленд, април 1996

Ванеса се стресна и седна в леглото. Беше объркана. Премигна няколко пъти и се огледа наоколо. Неясно, някъде далеч, шумът, който я бе събудил, продължаваше.

Тя се изправи, бързо прекоси библиотеката и излезе в коридора. Сега ударите звучаха по-силно и тя осъзна, че някой чукаше на вратата на вилата.

Тя се втурна по коридора и извика:

— Идвам! — и отвори вратата. За нейна изненада срещу нея стоеше майката на Бил.

— Дру! — възкликна тя изненадана. — Здравей! От дълго време ли чукаш по вратата? — когато тя не отвърна, а само продължаваше да се вира в нея, Ванеса продължи: — Защо дойде да ме видиш? Какво правиш тук? — смръщи вежди, когато забеляза разстроеното лице и зачервените очи на Дру. Забеляза и че изглежда болезнено слаба. — Дру, какво става? — запита тя настойчиво.

Дру се облегна на рамката на вратата и започна да се задъхва, сякаш ѝ бе трудно да диша. Успя да каже:

— Мога ли да вляза вътре, Ванеса?

— Колко невъзпитано от моя страна да те държа тук. Разбира се, заповядай. Мога ли да ти предложа нещо?

— Чаша вода, ако обичаш. Трябва да си взема лекарството.

Ванеса я хвана за ръката и я поведе навътре във вилата. Заведе я до дневната и я настави във фотьойл. Отиде в кухнята за вода.

Миг по-късно Ванеса се върна. Подаде чашата на Дру и я изчака да си изпие хапчето, сетне каза:

— Разбирам, че нещо те тревожи. Какво има?

Друсилата Фицджералд се вгледа напрегнато в нея и осъзна, че Ванеса не знае какво се е случило с Бил. Как беше възможно това? Но независимо от всичко, беше сигурна, че е така. Дру се замисли как да ѝ

съобщи новината. Очите ѝ се напълниха със сълзи и хвана ръцете си, за да не треперят.

Ванеса се канеше да запита отново Дру каква е, причината да е толкова разстроена, когато Дру прочисти гърлото си и посегна към ръката на Ванеса.

— Опитвам се да се свържа с теб по телефона от няколко дни — бавно, почти шепнейки изрече тя. Започна да плаче, неспособна да се контролира повече. Започна да търси къричката си из джобовете на вълненото си сако.

— Изключила съм телефона — обясни Ванеса и докато изричаше тези думи, изпита лошо предчувствие. — Става дума за Бил! Нещо се е случило с Бил, нали?

Дру продължи да плаче неконтролируемо, сега болката ѝ беше още по-очевидна.

Ванеса седна близо до нея на канапето и положи ръка на раменете на Дру.

— Не знам нищо, Дру. Изключих не само телефоните, но и телевизора. Изолирах се от света през последните две седмици.

Дру я изгледа, а сълзите се стичаха надолу по бледото ѝ лице. Устните ѝ започнаха да треперят.

— Той е мъртъв — съвсем тихо изрече тя. — Синът ми е мъртъв. Единственото ми дете ми бе отнето по най-жесток начин. О, Ванеса... Ванеса... Защо го убиха? Застреляли са го. Никога няма да се върне. Мъртъв е. Какво ще правим без него? — тя продължи да плаче, като се задъхваше и притискаше ръце към гърдите си. Мъката ѝ беше непоносима.

Ванеса изумено наблюдаваше Дру. Беше потресена. По тялото ѝ преминаха ледени тръпки. Олюлявайки се от шока, тя бе неспособна да реагира. Очите ѝ се разшириха и тя започна да трепери. С усилие изрече:

— Не разбирам... Кой го е убил? — не можеше да продължи и само стискаше силно ръката на Дру. Двете жени се държаха една за друга и плачеха.

Накрая, през сълзи, Дру каза:

— Били са „Хизбула“. „Ислямистки джихад“. Отвлекли са Бил, Ванеса. Сега разбирам, че не си знаела, иначе щеше да дойдеш при мен и Хелена, да бъдеше нас.

— Кога — задъхано попита Ванеса, — кога е бил отвлечен? — гласът ѝ трепереше и от очите ѝ отново потекоха сълзи, знаеше отговора, преди Дру да проговори.

— На двадесет и осми март — отвърна Дру. — Било е четвъртък. Отвлекли са го сутринта в Бейрут. Бил е навън с екипа си, с Майк и Джо...

— Мили Боже! — извика Ванеса и притисна ръце към лицето си. Сълзите се стичаха между пръстите ѝ и започнаха да капят по блузата ѝ. — Аз го чаках във Венеция, а той не дойде! Помислих си, че вече не се интересува от мен, че между нас всичко е свършено. Но той не е могъл да дойде, нали? О, Дру... Дру...

— Не, не е могъл. Той те обичаше, Ванеса, и искаше да се ожени за теб. Той ми го каза. Каза ми, че си омъжена и че ще се развеждаш.

Ванеса преглътна с усилие.

Бил беше мой и аз бях негова, така стояха нещата. Как можах да забравя това?

Друсала въздъхна и се загледа тъжно във Ванеса.

— Когато сме влюбени, нещата винаги са крайни, напрегнати... Обичам го с цялото си сърце. Никога не трябваше да се съмнявам в него. Трябваше да разбере, че му сее случило нещо, нещо независимо от него самия.

Дру остана безмълвна за миг, сетне тихо изрече:

— Била си наранена.

Ванеса неочаквано отново изгуби контрол и заплака горчиво.

— Кога са го застреляли? — попита тя през сълзи.

— Не сме сигурни — на Дру ѝ беше трудно да продължи. Вдигна ръка към треперещите си устни и се опита да се успокои. Бавно продължи: — Андрю Брис, президентът на Си Ен Ес, и Джак Клейтън, главният редактор на новините, дойдоха вчера при мен. Тя дълбоко си пое дъх, преди да продължи: — За да ми кажат лично, че „Ислямистки джихад“ е обявил, че са екзекутирали Бил. Оставили са тялото му пред френското посолство в Бейрут, което го е предало на американската болница, за да го изпратят в родината.

— Но защо са го убили? — извика Ванеса. — Защо, Дру?

— Андрю и Джак не знаят. Никой не знае. „Ислямистки джихад“ не са казали нищо. Не са дали обяснение.

Двете жени, които обичаха Бил Фицджералд, седяха заедно на канапето, без да говорят, потънали в собствените си мисли. Без думи споделяха своята печал.

След известно време Ванеса заговори. Погледна към Дру и я попита:

— Къде е Хелена?

Дру отново вдигна ръка към устните си и сълзите ѝ отново потекоха. След дълга пауза изрече:

— Доведох я с мен. Нямах сили да я оставя. Тя се разхожда по дюните с Алис, детегледачката. Сърцето ѝ е разбито от скръб, тя го обожаваше.

Ванеса кимна. Изправи се и отиде до прозореца, загледа се към дюните, а умът ѝ беше изпълнен със спомени за Бил и тяхната любов. Замисли се за детето му. И взе неочаквано решение.

Обърна се към майката на Бил.

— Искам двете с Хелена да отседнете при мен, за няколко дни, Дру. Бил би искал да сме заедно.

Много по-късно същата нощ, когато беше сама в леглото си, Ванеса плака отново. Плака за загубата на мъжа, който бе обичала, за живота, който никога нямаше да споделят, и за децата, които никога нямаше да имат.

Беше дълга нощ на сълзи и мъка. На моменти изпитваше вина, но я отблъсна, преди да я завладее напълно. Беше нелепо да губи време за самообвинения, само защото се бе усъмнила в него. Той щеше да е първият, който щеше да ѝ го каже, точно както майка му го бе сторила.

Когато над дюните се зазори, Ванеса осъзна, че мъката ѝ няма да премине бързо и че трябва да я преживее. Бил Фицджералд беше любовта на живота ѝ и го бе загубила само за миг. Беше го загубила поради някаква лудост в другия край на света. Това беше грешка, огромна грешка. Той беше твърде млад, за да умре.

Не биваше да се случва, но нищо не можеше да се промени, а сега беше сама. Също като детето и майка му, самотни и изгубени без него. Щеше да направи онова, което Бил би искал да направи — да ги утеши и успокои.

Те се нуждаеха от нея. И тя се нуждаеше от тях.

ГЛАВА 16

— Радвам се, че Алис те послуша и си взе отпуска каза Ванеса и разбърка пилешката супа, която готвеше. — Щеше да е глупаво от нейна страна да се отказва, след като бе планирала всичко. Но тя не каза къде ще отиде.

Дру не реагира.

Ванеса продължи:

— Всъщност къде замина тя?

Дру все така мълчеше и Ванеса се обърна към нея.

— Мили Боже, какво ти е? — тя захвърли дървената лъжица и се втурна към нея.

Дру се бе отпуснала на стола, а лицето ѝ бе бледо като платно на фона на червените ѝ коси. Беше се хванала за гърдите и стенеше. Дру, какво ти е?

— Болка. В гърдите. Боли ме лявата ръка. Мисля, че съм получила сърдечен удар.

— Не мърдай! Ще изкарам колата. Болницата на Саутхемптън е на няколко минути път оттук. Ще отидем веднага. Само не се движи, Дру. Нали ме разбра?

Дру кимна.

Ванеса се затича към гаража, изкара колата и я паркира до вилата. Бързо прекоси моравата и отиде в ателието. Беше оставила там Хелена да рисува. Отвори вратата и извика:

— Хелена, ела, трябва да тръгваме!

— Къде?

— В болницата. Баба ти не се чувства добре.

— Идвам — извика детето и скочи от стола. — Нещо със сърцето ѝ ли?

— Така мисли — отвърна Ванеса и хвана Хелена за ръката. Двете се затичаха към вилата.

— Влизай в колата, скъпа, сега ще дойда с баба ти.

Докато разговаряха, Ванеса помогна на Хелена да седне на задната седалка и да закопчае предпазния колан.

Вътре в къщата Ванеса грабна чантата си от дрешника и бързо отиде в кухнята. Дру все още седеше отпусната на стола с притиснати към гърдите си ръце.

Ванеса се наведе над нея и попита:

— Дру, по-зле ли си?

— Не. Положението е същото.

— Ще можеш ли да стигнеш до колата?

— Да, Ванеса, ако ми помогнеш — прошепна Дру с отслабнал глас.

Заедно двете жени бавно прекосиха кухнята и тръгнаха към колата.

— Опитай се да не се тревожиш. Всичко ще се оправи — успокой я Ванеса, докато закопчаваше предпазния ѝ колан и се молеше наум наистина да е така.

Продължи да се моли по целия път до болницата.

— Госпожа Фицджералд е получила сърдечен удар, за щастие не много силен — обясни доктор Пола Матюс, като дръпна Ванеса настрани в чакалнята. — Ще се оправи, но ще трябва много да внимава и да се грижи за себе си.

— Да, разбирам, доктор Матюс. Ще се погрижа за това. Между другото колко време ще се наложи да остане в болницата?

— Няколко дни. Най-много пет. Тя е в кардиологичното отделение по-скоро за наблюдение, отколкото за нещо друго — лекарката се усмихна на Ванеса и погледна към Хелена, която седеше на стол до прозореца. — Не съм виждала толкова красиво дете — възкликна тя. — Вие трябва да сте много щастлива с него.

— Да — промърмори Ванеса, като не знаеше какво друго да каже.

— Госпожа Фицджералд много иска да ви види, така че нека ви заведе в стаята ѝ.

Миг по-късно Ванеса и Хелена седяха до леглото на Друсилата. Тя беше бледа и явно отслабнала.

— Съжалявам, Ванеса, че ти създадох толкова неприятности — тихо каза тя. — Каква досада съм само.

— Не ставай глупава — възрази Ванеса. — Изобщо не ме притесняваш. Двете с Хелена ще идваме да те виждаме всеки ден.

— Ванеса каза, че ще ти носим разни неща. Като книги и списания — обади се Хелена. — И цветя.

— Благодаря ти, мила — прошепна Дру.

— Моля те, не се тревожи за Хелена — продължи Ванеса и хвана Дру за ръката. — Тя няма да ме притесни. Двете ще се справим.

— Но работата ти... — започна притеснено Дру.

— Мога да работя и да се грижа за Хелена — увери я Ванеса. — Мисли за себе си и се оправяй.

— Не зная как да ти се отблагодаря.

— Не е необходимо, Дру, знаеш това. Можеш да разчиташ на мен.

— Бил ми каза, че си чудесна жена и е бил прав — каза Дру. Тя извърна лицето си встрани, преглътна сълзите си и се насили да се усмихне. — Болницата не е подходящо място за вас двете. Тръгвайте да обядвате. Ще се видим утре.

— „Половин кило ориз за две пенита и половин кило меласа. Забъркваме и става вкусно. Ето я и катеричката!“ — пееше Ванеса и водеше детето из стаята в кръг, като я държеше за двете ръце.

Хелена се смееше, за голямо облекчение на Ванеса. Цяла сутрин момичето беше плакало, реагирайки на откарването на баба му в болницата предния ден. Сърдечният удар на Друсила, толкова скоро след смъртта на Бил, беше твърде тежък удар за малко момиче като нея.

Ванеса разбираше загрижеността на Хелена за баба й, но не можеше да я утеши. Поне досега. Играта, на която играеха, като че беше помогнала. Очите на детето бяха заблестели.

— Каква смешна песен — каза Хелена. — Какво е катеричка?

— Малко пухкаво животно с голяма пухкава опашка, което живее по дърветата.

— Откъде знаеш тази песен?

— Когато бях на шест години, живях известно време в Лондон с родителите си. Имах детегледачка, която беше англичанка. Тя ме научи на тази песен.

— Ще научиш ли и мен?

— Разбира се, пей с мене, Хелена. Хайде.

Хелена запя с нея. Обикаляха из стаята, като се държаха за ръце.

— Ето я катеричката... — Хелена знаеше думите, беше ги запомнила. Смееше се весело и пляскаше с ръце. — Ще я изпея на баба, когато отидем следобед в болницата.

— Много добра идея, Тиквичке.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Какво има? Какво стана? — изненада се Ванеса.

— Не ме наричай Тиквичка. Само татко може да ме нарича така. Той го измисли — и заплака силно.

Ванеса отиде при нея и я прегърна.

— Съжалявам, Хелена. Не знаех. Не плачи, скъпа. Моля те.

Но детето не можеше да спре сълзите си и силно се притисна към Ванеса.

Ванеса я погали по гърба и се опита да я успокои.

След известно време Хелена престана да плаче и се успокои. Ванеса я поведе към ателието и двете седнаха на канапето. Взе хартиена кърпичка от кутията на масичката и отново прегърна детето.

— След малко ще отидем в града и ще си купим хамбургери за обяд. Как ти се струва?

— Може ли да си поръчам пържени картофи?

— Разбира се.

— А сладолед?

Ванеса ѝ се усмихна.

— Да, ако искаш.

Хелена кимна, сетне прехапа устни и отново в очите ѝ се появиха сълзи.

— Какво има, скъпа?

— Баба... — долната ѝ устна трепереше и дългите ѝ ресници се навлажниха. — Дали баба ще умре?

— Не, разбира се, че не. Не бъди глупава!

— Хората умират от сърдечен удар, Ванеса. Бабата на Дженифър умря така.

— Коя е Дженифър?

— Моя приятелка.

— Е, твоята баба няма да умре, обещавам ти.

— Но тя е в болницата.

— Знам, но се възстановява. Както ти обясних вчера, причината, поради която баба ти ще е в болницата до петък, е защото има нужда от почивка. Довери ми се, тя ще се оправи.

— Оправиха ли й сърцето в болницата?

— Да — промърмори Ванеса и се усмихна успокоително на детето.

— Сърцето на баба е разбито. Това се случи в деня, в който дойдоха мъжете.

— Мъжете? — повтори Ванеса озадачено.

— Хората на татко. От телевизията.

— О, да, разбира се.

— Те казаха, че татко е мъртъв и това разби сърцето й.

— Да, скъпа...

Хелена я изгледа пронизително.

— Татко на небето ли е?

Ванеса преглътна.

— Да — едва успя да изрече тя.

Детето продължи да я наблюдава напрегнато.

— С мама?

— Точно така. Сега са заедно — Ванеса се опитваше с всички сили да запази контрол над чувствата си.

— Той кога ще се върне?

— Ами... Разбираш ли... Няма да се върне, Хелена. Ще остане при майка ти... Ще се грижи за нея — Ванеса извърна лице и избърса сълзите си.

Хелена беше объркана. Намръщи се.

— Искам да се грижи за мен.

— Знам, но не може, скъпа, не точно сега. Баба ще се грижи за теб.

— Ами ако и тя умре?

— Няма.

— Откъде знаеш?

— Просто знам, Хелена.

— Защо онези мъже убиха татко?

— Защото са лоши, скъпа.

Хелена се втренчи във Ванеса и отново заплака.

— Искам татко да се върне. Накарай го да се върне, Ванеса.

— Тихо, скъпа, не плачи — прошепна Ванеса, като се стремеше да я утеши. — Аз съм тук. Ще се грижа за теб.

Хелена се отдръпна и вдигна лице към Ванеса.

— Можем ли да живеем с теб?

За миг Ванеса се стресна, но сетне отвърна:

— Първо трябва да поговорим с баба ти.

Хелена кимна.

— Между другото, къде замина Алис на почивка? — продължи Ванеса, като промени темата.

— В Минесота. Да се види с майка си, братята и сестрите си. Има прабаба, която е дошла от Швеция.

— Разкажи ми още нещо за Алис.

— Добре, тя ме води и взима от училище, води ме в Сентръл Парк и си играе с мен.

Ванеса се облегна на канапето с облекчение, защото шестгодишното момче отново заговори нормално, след като бе успяла да я отклони от мрачните мисли.

ГЛАВА 17

В петък сутринта Друсила Фицджералд беше изписана от болницата в Саутхемптън.

Ванеса и Хелена я очакваха, за да я откарат в „Беделиа“ до пясъчните дюни. След като трите обядваха заедно, Ванеса изпрати Хелена да рисува в ателието. Искаше да остане сама с Дру, за да поговорят.

— Хелена е прекрасно дете. Тя е истинско съкровище за теб — започна Ванеса, докато двете си почиваха и пиеха билков чай в дневната. — Станахме добри приятелки с нея.

Дру се усмихна и кимна.

— Знам. Тя ми каза и ми изпя песничката, която е научила от теб. Тя се чувства добре с теб, Ванеса, и съм доволна, че не ти е създавала проблеми.

— Не, Дру, не ми е създавала никакви проблеми — започна Ванеса, но спря. След малко продължи: — Но смятам... — тя поклати глава. — Исках да кажа, че съществува проблем.

Дру се намръщи и изглеждаше озадачена.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Ванеса, скъпа?

— Спомням си, че като малка се притеснявах за много неща. Всички деца се тревожат. Хелена също.

— За здравето ми ли имаш предвид?

— Да. Децата могат лесно да се почувстват несигурни или застрашени, когато някой от родителите е болен или е в болница. Мисля, че Хелена е много уязвима.

— Да, сигурно е така, но ще се оправи сега, когато се върнах от болницата. Ала ще мине доста време, докато се съвземе от смъртта на баща си — обясни с треперещ глас Друсила, сетне продължи тихо: — На всички ще ни отнеме доста време.

— Да, така е... — Ванеса замлъкна и тръгна към прозореца, зарея поглед към морето. В този майски следобед то беше тъмносино и обляно в светлина. Вече не беше мрачно и неприветливо. Замисли се

за Бил и си представи, лицето му. След това се съсредоточи върху дъщеря му и разбра какво точно трябва да каже на Друсилата.

Бързо се обърна, върна се до канапето и седна до майката на Бил. Погледна я замислено и каза:

— Преди да се разболееш, ми каза, че нямате роднини и се питах дали си посочила официален попечител на Хелена?

Друсилата не беше изненадана от този въпрос и отвърна спокойно:

— Не, не съм. Не съм мислела, че е необходимо. Но знам какво се опитваш да ми подскажеш, Ванеса. Чудиш се какво би станало с Хелена, ако аз почина. Така ли е?

— Да. Ти си все още млада, Дру, и този сърдечен удар беше... един вид предупреждение. Знам, че ще се грижиш за себе си от сега нататък, и няма опасност да умреш, докато тя не порасне. Но...

— Ти само изричаш онова, което си мислех, докато лежах в болницата — прекъсна я Дру. — Много се притеснявах за Хелена, тревожех се за бъдещето ѝ. Аз съм на шестдесет и две, както знаеш, и няма да живея още дълго. Все пак човек не знае какво ще му се случи. Животът е пълен с изненади и шокове...

— Би ли помислила за мен? Бих ли могла да стана официален настойник на Хелена?

— О, Ванеса, това е чудесно, но би ли се нагърбила с толкова много отговорности? Искам да кажа, какво ще стане, ако почина, а тя все още е малка? Били се грижила за дете... Ти си млада, само на двадесет и седем и някой ден може да срещнеш някой. Да си настойник на детето на друг мъж може да се окаже бременост... препятствие в отношенията.

— Не гледам на нещата по този начин, Дру, наистина. Ако съм неин настойник, ще изпълня задълженията си, без значение от обстоятелствата в живота ми. Осъзнавам, че не ме познаваш много добре, но съм искрена и много отговорна.

— О, скъпа, знам това. Бил те обичаше толкова много, а аз вярвам на неговата преценка. Още повече, че аз също много добре преценявам хората, и още в деня, в който те видях за пръв път по Коледа в ресторанта, разбрах какъв човек си. Тогава изпитах облекчение, защото видях как се беше променил Бил благодарение на теб. Беше толкова щастлив — Дру хвана ръката на Ванеса и силно я стисна. Неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи и тя каза: — Не

бих могла да мисля за никой друг, който да е по-добър настойник на Хелена от теб. Сигурна съм, че с теб тя винаги ще е в безопасност.

Очите на Ванеса също се навлажниха.

— Благодаря, Дру. Веднага щом си готова да тръгнеш за Ню Йорк, бих искала да се срещна с адвоката си. Или с твоя, както предпочиташ. Ще уредим това. Ако това те устройва.

Дру кимна.

— Надявам се да доживея до дълбока старост, но е хубаво да зная, че ти си до мен.

— Бих искала да сме заедно, Дру. Бих искала да се опознаем по-добре с Хелена и с тебе. Чудех се, дали бихте прекарали лятото с мен?

Ако Дру бе изненадана от предложението, то тя не го показа. Отвърна веднага:

— Да, предложението ти ми харесва. Двете с Хелена ще се радваме. На нея много ѝ харесва тук.

— Тогава всичко е уредено — Ванеса се наклони и целуна Дру по бузата. — Има още нещо, което искам да ти кажа.

— Да, какво?

— Франк се обади рано сутринта. Пристигнал е в Ню Йорк... с нещата на Бил... които е прибрал от хотелската стая в Бейрут. Искате утре да дойде и да ни види.

Друсила остана безмълвна. Просто кимна и стисна силно ръката на Ванеса.

— Той беше най-добрият ми приятел и аз го обичах — тихо изрече Франк, като гледаше майката на Бил. — Всички обичаха Бил. Той беше добър човек.

— Той е мъртъв и животът ни никога няма да бъде същият — промърмори Дру, чието лице бе потъмняло от мъка. — Но трябва да продължим нататък, да вървим смело напред. Това би искал той.

— Точно това — съгласи се Франк. — Той беше най-смелият човек, когото познавах. Спаси живота ми. Знаеше ли това, Дру?

— Не — отвърна тя. — Никога не ми е казвал, Франк.

— Не би го направил, беше много скромн...

— Чичо Франки! — извика Хелена, когато се появи на вратата с Ванеса, и се втурна към него.

Франк силно я прегърна. Тя беше част от Бил и много приличаше на него. Гърлото му се стегна и за момент не можеше да говори, така че се изкашля.

Франк вдигна поглед над Хелена, очите му се срещнаха с тези на Ванеса и той леко кимна. След това пусна от прегръдките си кръщелницата си и отиде да поздрави Ванеса. Прегърна я.

— Толкова съжалявам — изрече той.

— Аз също — прошепна тя. — Обичах го толкова много, Франк.

— Знам. Той също те обичаше... Имам нещо за теб — отдръпна се и зарови в джобовете на самото си, откъдето извади плик. — Открих това в стаята на Бил в хотел „Комодор“ — той й подаде плика.

Тя се втрени в него. Бил беше изписал отпред:

„ВАНЕСА“

Тя прехапа долната си устна и преглътна сълзите си при вида на почерка му. Взираше се дълго в плика, защото се страхуваше да го отвори.

Дру внимателно я наблюдаваше и каза:

— Може би ще искаш да останеш сама, докато го четеш, Ванеса. Ще те оставим.

— Не — възрази Ванеса. — Всичко е наред. Ще отида... навън — тя излезе от дневната, прекоси задния двор и тръгна по дюните, стискайки писмото в ръка.

Знаеше едно закътано място, където някога четеше. Отиде там, седна на пясъка и се загледа в морето. Мислеше за Бил.

Накрая отвори плика и извади писмото.

„Бейрут, понеделник, 25 март 1996

Моя най-скъпа Ванеса,

Зная, че ще те видя след няколко дни и ще те държа в прегръдките си, но изпитвам такава необходимост да говоря с теб, да стигна до теб тази нощ, че реших да ти

напиша писмо. Естествено ти ще го прочетеш, когато съм при теб във Венеция, тъй като ще го донеса със себе си.“

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и не успя да види следващите няколко реда, но след известно време успя да се успокои и продължи нататък:

„Мисля, че никога не съм ти казвал колко много те обичам — с цялото си сърце, душа и ум. Рядко напускаш мислите ми и всичко, което искам, е да си щастлива. Ти ме върна обратно към живота, придаде му нов смисъл. А сега искам да споделя живота си с теб. Нали ще го направиш, скъпа? Ще станеш ли моя съпруга веднага щом това е възможно?

В сърцето си те чувам да казваш да, да, да, по твоя мил начин. И ти обещавам винаги да те обичам и да се грижа за теб. Ти знаеш това. Хайде да направим бебето във Венеция. Зная колко много искаш да имаш дете. А аз искам то да бъде мое. Искам да знам, че част от мен расте вътре в теб. Така че нека го направим този път, нека да направим бебе.

Никога преди не съм ти казвал това, но през последните шест години животът ми беше истински ад. Трима от хората, които обичах много, починаха един след друг. Първо Силви, сетне баща ми и накрая баба ми. Тяхната смърт разби сърцето ми.

Но през последните няколко месеца започнах да разбирам, че разбитите сърца са най-издръжливи.

Бил“

Ванеса остана седнала дълго време с писмото в ръце. След това го сгъна внимателно, сложи го обратно в плика, изправи се и бавно тръгна през дюнците към вилата.

Издание:

Барбара Тейлър Брадфорд. Сбогуване във Венеция

ИК „Бард“ ООД, София, 1999

Редактор: Марияна Василева

ISBN: 954-585-031-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.